УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

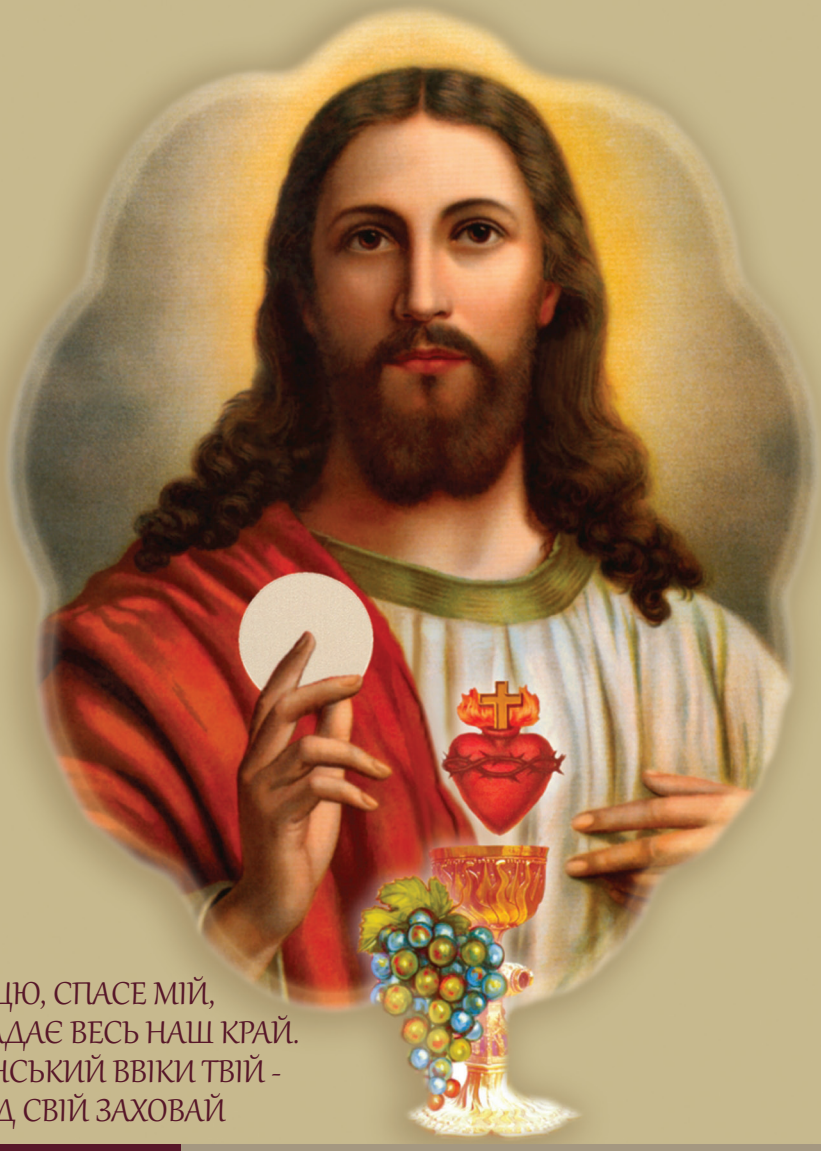

ТВОМУ СЕРЦЮ, СПАСЕ МІЙ,
ЧЕСТЬ СКЛАДАЄ ВЕСЬ НАШ КРАЙ.
ЛЮД ВКРАЇНСЬКИЙ ВВІКИ ТВІЙ -
В СЕРЦІ ЛЮД СВІЙ ЗАХОВАЙ

ЧЕРВЕНЬ
2014
№ 6 (257)

ЧОЛОВІКОЛЮБЕЦЬ І ЙОГО ПРЕСВЯТЕ СЕРЦЕ 14 стор.

ЯК УНИКНУТИ СВАРОК 20 стор.

СВЯТА МЕТА ОТЦЯ-ПОЕТА ЯРОСЛАВА ЛЕСІВА 31 стор.

КРЕХІВСЬКИЙ ВІДПУСТ З НАГОДИ ПРАЗНИКА ПЕРЕНЕСЕННЯ МОЩЕЙ СВЯТОГО МИКОЛАЯ

17-18 травня 2014 р

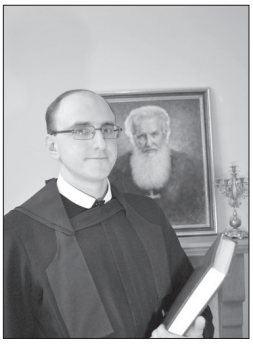

о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

ПРИПАДІМ ДО СЕРЦЯ ІСУСА!

Дорогі наші читачі!

У важкі хвилини нам так хочеться підтримки, полегшення, розуміння, потіхи, поради… Якщо цього не вистачає, тоді стає ще тяжче дати собі раду з тим усім, що нас пригнічує, засмучує, обтяжує. Ми шукаємо Симона Киринейця, який би допоміг нам нести хрест, або хоча б поспівчував у терпінні. Божий Син прийшов до нас не тільки, щоб допомогти нам двигати наш хрест, чи просто поспівчувати. Він прийшов, щоб взяти на Себе наші болі, наші недуги. Прийшов, щоб пригорнути нас до Себе, до Свого Найсвятішого Серця, сповненого любові та милосердя, як пригортав був святого апостола Івана, щоб ми не були більше самотніми, нещасними, відкиненими, рабами страху і смутку. Прийшов, хоч ми не дуже того хотіли, полюбив, хоч ми не дуже заслуговували на це, пригорнув, хоч ми були такі невдячні та не відповіли любов'ю на любов. Хто збагне силу Божої любові? Хто побачить її межу?

Як важливо мати серце! Серце, до якого можна пригорнутись, з яким можна поділитись, у якому можна знайти мир і спокій, потіху та поміч, а найосновніше – превелику любов. Любов, яка не осуджує, а розуміє, яка не звинувачує, а співчуває, любов, яка приймає тебе таким, яким ти є: немічним, безпомічним, зараженим, – і тебе лікує. Любов, яка не чекає від тебе на заплату, не розраховує, що від тебе можна взяти, але беззастережно дарує себе тобі.

«Припадаю до Тебе, мій Христе, щоб позбутись пекельних оков». Не маю іншої надії. Не маю іншого пристановища, як тільки Твоє Пресвяте Серце, Ісусе, яке завжди огортає мене полум'ям божественної любові. Шукав я у світі розради, та світ був німий. Шукав у світі підтримки, та світ мені її не дав. Шукав у світі щастя, але він дав мені тільки його оману. Хотів покласти на світ свою надію, та він мене розчарував.

Припадімо до Серця Ісуса! Тут ми знайдемо поміч, силу, спокій. Послухай, як воно б'ється любов'ю до нас. Якби ми збагнули, як Бог нас любить, що Він є так близько з нами, то напевно ніщо у світі нас би не приманювало, не бентежило. Світ для нас був би нічим. Святий апостол Павло в захопленні виголошує: «…вважаю все за сміття, аби Христа придбати» (Флп. 3, 8). Ми б тоді усім серцем прагнули навіки залишитися у люблячому Серці Ісуса, ніколи б не проміняли цю вічну любов до нас на дочасну марноту.

Нехай любов Ісусового серця не залишиться без відповіді з нашого боку. Ми також завсіди несімо Йому в дарунок любов нашого серця. Любімо Його завжди цілим серцем, всіма нашими думками, а наша любов нехай буде чиста й непорочна, без вагань. Просімо в Марії ласки навчитися любити Бога, як любила Вона. Правдива цілюща любов здатна змінити наше життя, як дощ оживляє засохлу пустелю.

Сподіваюся, дорогі читачі, що наш журнал «Місіонар» послужить Вам для кращого пізнання Божої любові до Вас, а також допоможе зростати Вам у святості й любові до Бога. Нехай Господь благословить Вас!

Молімося словами святого Отця Піо: «Ісусе мій! Солодкосте моя! Як я можу жити без Тебе? Ісусе! Приходь завжди! Прийди! Заволодій моїм серцем!»

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ с. 7

ПРЕПОДОБНИЙ ДАВИД СОЛУНСЬКИЙ с. 8

РОЗДУМИ НАД ЄВАНГЕЛІЄМ: АРХИЄРЕЙСЬКА МОЛИТВА ІСУСА (ІВ. 17, 1-13) с. 9

ПАПА ФРАНЦИСК: ЄВХАРИСТІЯ У СЕРЦІ ХРИСТИЯНСЬКОГО ВТАЄМНИЧЕННЯ с. 12

«ЄВХАРИСТІЯ ДОПОМАГАЄ ПОБАЧИТИ В ІНШИХ ОБЛИЧЧЯ ІСУСА» с. 13

ЧОЛОВІКОЛЮБЕЦЬ І ЙОГО ПРЕСВЯТЕ СЕРЦЕ: ПОДІБНІСТЬ МІЖ СХОДОМ І ЗАХОДОМ с. 14

СЕРЦЕ ІСУСА, СВЯТИНЕ БОЖА с. 16

БОЖІ РУКИ с. 17

СВЯТА МАРГАРИТА МАРІЯ АЛЯКОК (+1690) с. 18

СЛОВО СВ. ФРАНСА САЛІЙСЬКОГО (+1622) с. 19

ЯК УНИКНУТИ СВАРОК? с. 20

ПАПА ФРАНЦИСК ЗАПЕВНИВ УКРАЇНСЬКИХ СЕМІНАРИСТІВ У МОЛИТВІ ЗА УКРАЇНУ с. 28

ПАПА РИМСЬКИЙ НАПИСАВ ЛИСТА В. О. ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ с. 28

У ШКОЛАХ ІЗРАЇЛЮ ВИВЧАТИМУТЬ ХРИСТИЯНСТВО с. 28

ПРОПОВІДІ ПАПИ СТАЛИ БЕСТСЕЛЕРОМ с. 29

ЄПИСКОПИ ЛИТВИ ПЕРЕД ВИБОРАМИ ДО ЄВРОПАРЛАМЕНТУ ЗАКЛИКАЮТЬ НЕ ЗАБУВАТИ ПРО ЗАХИСТ ХРИСТИЯНСЬКИХ ЦІННОСТЕЙ с. 29

ЦЕРКВИ НА ТЕРНОПІЛЬЩИНІ ПІДПАЛИВ ДОНЕЧЧАНИН, ЯКИЙ ГОСТЮВАВ У ПОЧАЇВСЬКІЙ ЛАВРІ с. 29

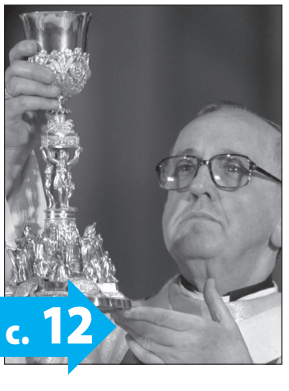

О МАРІЄ, МАТИ БОЖА, МОЛИСЯ ЗА НАС с. 30

СВЯТА МЕТА ОТЦЯ-ПОЕТА ЯРОСЛАВА ЛЕСІВА с. 31

КРЕХІВСЬКИЙ ВІДПУСТ НА «ТЕПЛОГО МИКОЛАЯ» с. 33

УКРАЇНСЬКІ ПРОЧАНИ НА КАНОНІЗАЦІЇ ПАП ІВАНА ПАВЛА II ТА ІВАНА XXIII У ВАТИКАНІ 27 КВІТНЯ 2014 РОКУ с. 35

МОЛІТЬСЯ ЗА ВОРОГІВ ВАШИХ! с. 38

З ЄВХАРИСТІЙНИМ ІСУСОМ с. 41

АПОСТОЛЬСТВО ХВОРИХ: ПРИГОРНУТИСЯ ДО СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО У СВОЄМУ СТРАЖДАННІ с. 46

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС с. 49

КРОСВОРД «ЛИНЕ ПІСНЯ ДО ІСУСА» с. 50

с. 33

МІСІОНАР

Головний редактор:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Заступник Головного редактора
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Радакційна колегія:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Літературне редагування:
о. Віктор КВАСНІЙ, ЧСВВ

Коректура:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
«Місіонар», вул. Б. Хмельницького, 36,
м. Львів, 79019
тел/факс: 255-38-15
e-mail: misionar@ukr.net
Наш сайт: www.misionar.info

Підписано до друку 28.05.2014 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5000 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2014

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса!
У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

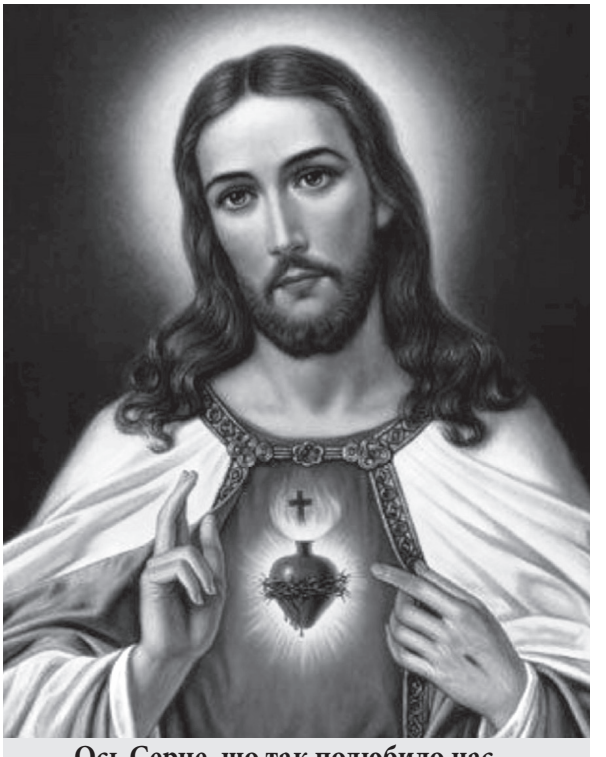

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на червень

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ:
Щоб безробітні люди знайшли підтримку й заняття, яке їм необхідне для гідного життя.

МІСІЙНИЙ:
Щоб Європа наново віднайшла свої християнські корені через свідчення вірних.

МІСЦЕВИЙ:
Щоб в Україні була подолана корупція.

ПОКРОВИТЕЛЬ:
святий Антоній Падевський, 13 червня

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на липень

(З благословення Святішого Отця)

Підготував о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Загальний: Щоб спорт служив укріпленню братерства й розвитку людини

В усі часи спорт вважався корисним і престижним заняттям, але в різні віки ціна й цінність того чи іншого виду спорту коливалися й ставили спортсменів в рамки, коли треба було забути про досягнення, талант, а надавати перевагу торгам – саме це мав на увазі папа Франциск під час зустрічі з футболістами:

«Від дитинства я багато разів ходив на стадіон і маю чудові спогади, – зізнається Папа Франциск. – Я ходив туди сам і разом з родиною. Це були радісні недільні моменти, проведені з рідними. Я хотів би побажати, щоб футбол, як і будь-який інший популярний вид спорту, відновив вимір свята. Сьогодні також і футбол рухається у великому вирі ділового світу з огляду на рекламу, права на трансляції тощо. Але економічний фактор не повинен переважити над спортивним».

За словами Святішого Отця, існує необхідність «поновити спортивну гідність поєдинків». Це побажання він скерував до верхівки федерації, присутньої на аудієнції, яка є відповідальною за функціонування футболу в країні. Але й промовляючи до футболістів, Папа вказав на відповідальність, яка лежить на них: «Ви перебуваєте в центрі уваги, і багато ваших прихильників – це молодь. Пам'ятайте про це. Задумайтеся над тим, що ваша поведінка викликає резонанс як у доброму, так і в злому. Тому завжди залишайтеся справжніми спортсменами».

А говорячи про спорт в загальному, Наступник святого Петра вказав на «сильну виховну цінність для зростання», яку він містить: для особистого зростання, в гармонії тіла і духа, і суспільного зростання в солідарності, чесності та взаємоповазі. «Нехай же, – побажав він, – футбол завжди буде здатним розвивати цей потенціал».

Приєднуючись до повчань і побажань Папи, звертаймо свою увагу й на інші види спорту й допомагаймо своїм дітям записуватися у ті секції, які найбільше їм підходять за станом здоров'я, характером тощо. Не будьмо осторонь, коли діти захоплені тільки рекламою Кличка чи Роналду, намагаймося їм пояснити, що це їхній вид спорту, це їхній вибір. Можна переймати у них добрі риси, мати їх за приклад, але формування, становлення своєї особистості потрібно будувати на власному потенціалі. Тоді буде гармонія, задоволення від життя і братні людські стосунки. ■

Місійний: Щоб Святий Дух підтримував справу мирян, котрі проголошують Євангеліє в бідних країнах

Бог благословить тих, хто приходить на допомогу бідним, і відкидає тих, хто від них відвертається: «*Дай тому, хто в тебе просить, а хто хоче позичити в тебе, не відвертайся*» (Мт. 5, 42). «*Даром прийняли, даром давайте*» (Мт. 10, 8). За ставленням до бідних Ісус Христос упізнає своїх вибраних. Коли «*вбогим проповідується Добра Новина*» (Мт. 11, 5), то це є знаком присутності Христа.

Любов Церкви до вбогих (...) становить частину її постійної традиції. Вона натхнена Євангелією блаженств убогістю Ісуса Його увагою до бідних. Любов до убогих є навіть однією з причин обов'язку працювати, щоб «мати змогу дати тому, хто потребує» (Еф. 4, 28). Вона поширюється не лише на матеріальну бідність, а й на численні форми культурної та релігійної вбогості.

Любов до убогих несумісна з непомірною любов'ю багатств або з їх егоїстичним використанням: «*Нумо тепер, багаті! Плачте, ридайте над злиднями, що вас спіткають. Багатство ваше зігнило, одежу вашу міль поїла. Золото ваше та срібло поіржавіло, а їхня іржа буде проти вас свідчити й поїсть, наче вогонь, ваше тіло. Ви назбирали собі скарбів за останні дні. Ось затримана вами платня робітникам, що жали ваші ниви, кричить, і голосіння женців дійшло до Господа Сил. Ви на землі розкошували та жили у розпусті, наситилися досхочу за дня*

заколення. Ви засудили праведного й убили: Він вам не противиться» (Як. 5, 1-6).

Коли ми даємо вбогим щось необхідне, то зовсім не виявляємо їм власних щедрот, лише віддаємо їм їхнє. Ми скоріше сплачуємо борг справедливості, ніж виконуємо акт милосердя. Подібно все відбувається й на духовному рівні. Коли дітям чи дорослим проголошуємо Добру Новину про Хліб Життя, а вони думають про хліб, який їли три дні тому, то розуміємо, як невирішені соціальні проблеми у бідних країнах не дозволяють дітям Божим наблизитися й пізнати Творця. В молитві й покорі просімо Святого Духа щоб надихав мирян, котрі жертвенно служать у бідних країнах, і щоб давав стимул жити духовно і фізично людям, які є голодні.

Місцевий: Щоб в Україні зростали, укріплювалися та розвивалися християнські спільноти, зокрема парафіяльні

Кожна християнська спільнота має порівнювати власне життя із життям первісної громади вірних, перевіряючи свою здатність до життя у згоді, своє свідчення про воскреслого Ісуса Христа та своє служіння убогим. На цьому наголошує Папа Франциск. Він підкреслює, що первісна Церква, яка складалась із перших учнів Спасителя, є образом для сучасної Церкви.

Та перша групка учнів Месії, як розповідає нам Святе Письмо, мала одне серце та одну душу; у ній панував мир. А це означає, що у тій спільноті не було місця на плітки, на заздрість, на наклепи та очорнення. Первісна спільнота Христових учнів відзначалася любов'ю, яка наповнювала усе. Тому, щоб оцінити якусь християнську спільноту, слід подивитись на поведінку її членів: чи вони лагідні й покірні, чи у тій спільноті існують суперечки за владу, чи між тими християнами є заздрість, чи є місце на пусті балачки?! Папа наголосив, що диявол завжди намагається розділити учнів Ісуса, внести у християнську спільноту поділ.

Папа заохочує кожну християнську спільноту запитати себе про свідчення про Христове воскресіння: чи наша парафія, наша єпархія, наша християнська спільнота насправді вірить у воскресіння Спасителя і чи своїм життям, поведінкою її членів свідчить про воскреслого Ісуса Христа?!

Покровитель на липень:

Преподобний ДАВИД СОЛУНСЬКИЙ,

День в календарі: 9 липня

Святий Давид Солунський походив із Месопотамії, був ченцем. Він поселився неподалік Солуня, де на самоті у молитві й пості прожив 70 літ. Коли ченці запитали настоятеля Палладія, що спонукало його вступити до монастиря, він дав їм таку відповідь:

«В околиці македонського міста Солуня, звідки я походжу, проживав у своїй келії старий чернець Давид. Прийшов він з Месопотамії і оселився недалеко від Солуня, де на самоті, в молитві й пості, прожив близько сімдесяти літ. Ще з часу своєї молодості він визначався духом стриманості й побожності. Людей, що відвідували його, він підбадьорював і спонукував до чесного життя.

Вночі вояки, пильнуючи місто від нападів варварів, довгий час бачили, як з Давидової келії вибухав крізь вікно чудесний вогонь. Згодом багато людей часто не спали вночі, щоб бачити цей вогонь, який показувався аж до самої смерті побожного старця. І я, що часто бачив це чудо, говорив собі: «Якщо Бог у цьому житті подає таку велику славу своїм слугам, то яку велику приготував їм у майбутньому, коли їхні лиця яснітимуть, як сонце... Така, дітоньки, була причина, що я прийняв чернечу одежу».

Спочив у Господі святий Давид у 540 році.

Роздуми над Євангелієм:

АРХИЄРЕЙСЬКА МОЛИТВА ІСУСА

(Ів. 17, 1-13)

Отак мовив Ісус, а, підвівши очі свої до неба, проказав: «Отче, прийшла година! Прослав свого Сина, щоб Син твій тебе прославив, згідно з владою, що її ти дав йому над усяким тілом: дарувати життя вічне тим, яких ти передав йому. А вічне життя у тому, щоб вони спізнали тебе, єдиного, істинного Бога, і тобою посланого – Ісуса Христа. Я тебе на землі прославив, виконавши те діло, яке ти дав мені до виконання. Тепер же прослав мене, Отче, у себе – славою тією, що її я мав у тебе перед тим, як постав світ! Я об'явив твоє ім'я людям, яких ти від світу передав мені. Вони були твої, ти ж передав мені їх, і зберегли вони слово твоє. Нині збагнули вони, що все, тобою дане мені – від тебе; слова бо, тобою мені дані, я їм дав, і сприйняли вони їх, і справді збагнули, що від тебе я вийшов, і увірували, що ти мене послав. Молю ж за них: не за світ молю, лише за тих, яких ти передав мені, бо вони – твої. І все моє – твоє, твоє ж – моє, і в них я прославився. Я вже більш не у світі, а вони у світі, і я до тебе йду. Отче Святий! Заради імени твого бережи їх, тих, що їх ти мені передав, щоб були одно, як ми! Бувши з ними у світі, я беріг їх у твоє ім'я; тих, яких ти передав мені, я їх стеріг, і ніхто з них не пропав, лише син загибелі, щоб збулося Писання. Тепер же іду до тебе, і кажу те, у світі бувши, щоб вони радощів моїх мали у собі вщерть.

о. Йосафат ВОРОЦЯНКА, ЧСВВ

1. БОГ ПРОСЛАВЛЯЄ ЛЮДИНУ.

У цю першу неділю червня Свята Мати Церква подає нам для роздумів євангельський уривок, що зветься «Архиєрейська молитва Ісуса Христа». Великий Архиєрей, який приносить жертву Небесному Отцеві, а одночасно є Ягням, яке жертвують за спасіння світу, Ісус Христос, Син Божий, молиться до свого Отця. Спілкується із Батьком, перед тим як має скласти цілопальну жертву свого життя. Син звертається до Отця, розмовляє з Ним. Молитися – означає спілкуватися, балакати з Кимось. Тому молитва – це розмова людини з Богом. Господь молиться за апостолів і за всіх, що через Його слово в майбутньому віритимуть в Нього, тобто за нас. Темою Його розмови є прослава. Батько прославляє свого Сина на землі численними чудами. Христос го-

дував голодних хлібом, перетворював воду на вино, зцілював хворих, воскрешав померлих. У цих усіх чудах помітна потужна батьківська рука. Цими чудами Батько прославляє Сина, а в Його особі і людину, все людство в цілому.

Слава це добра річ, якщо вона не походить від людини, якщо людина не славить, прославляє себе саму. В народі існує приказка: «Рука руку миє». Нам приємні є ті люди які нас хвалять, «підлизуються» до нас, говорять про нас щось добре, прославляють, і ми теж таким людям віддячуємо прославою. Людина має прославляти Бога – власним життям, вчинками, молитвою. І лише Богу властиво прославити своє створіння. Прикладом цього, можуть стати багато святих, а в особливий спосіб наші українські святі. Бог їх прославив і вже віками прославляє численними чудами. Святі мученики, преподобні, ісповідники, чудотворці є яскравим прикладом, що навіть і в теперішньому світі, можна жити гідним життям. Навіть наші новітні Герої України, Небесна Сотня, і інші, що віддавали і далі віддають життя за свій народ, теж є прикладом любові до Бога, ближнього і своєї землі. «*Ніхто не спроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає*» (Ів. 15, 13.) Ось тут і починається правдива прослава. Найперше людина прославляє Бога своїм життям, а відтак і Бог прославляє людину.

Отець прославляє Сина, показуючи славу, яка йому вроджена, тобто властива. Ця слава звершена на хресті. Розп'яття – це момент прослави. Коли Ісуса підносять на хресті, Він прославляється і притягує усіх до Себе. Година смерті Ісуса – це година прослави!

2. ЛЮДИНА НАЛЕЖИТЬ БОГОВІ.

Все, що існує у світі, є створене Богом. Людина є вінцем Божого творіння. «*Тож сказав Бог: «Сотворімо людину на наш образ і на нашу подобу, і нехай вона панує над рибою морською, над птаством небесним, над скотиною, над плазунами, що повзають на землі». І сотворив Бог людину на свій образ; на Божий образ сотворив її; чоловіком і жінкою сотворив їх*» (Буття 1, 26-27). З цього тексту довідуємося, що людина є Божим сотворінням. Вона створена на образ і подобу Божу. Наділена розумом і свобідною волею. Жодне інше створіння у світі не володіє ними, окрім людини. Бог наділив її повноваженнями панувати над рибою, птаством, скотиною, плазунами, не поклонятися їм як божкам, а панувати над ними. Отже, людина як і все інше, що існує у світі, є створена Богом.

Людина не є Богом. Створена Богом і наділена цим великим даром розуму і свобідної волі, через гріх гордості людина хоче стати Богом, зайняти місце Бога. Ми б хотіли керувати всім. Нині молоді люди вважають, що вони мають право вирішувати, чи їм народжувати дитину, чи ні, чи робити аборт (відібрати життя в дитини), чи не робити. І що це може бути, як не бажання стати на місце Бога?! Життя є даром від Бога. Бог його дав, і лише Він вправі його відібрати. Тому я не є Богом, щоб вирішувати: народжувати дітей чи ні. Тут замаскований гріх гордості. Бог дарує життя, а я повинен послужитися до приходу у світ цього життя, бо на це Його воля.

Людина має панувати над тваринністю і рослинністю, а не над людиною. Коли люди прагнуть панувати одні над одними, тоді починаються поважні проблеми. Наприклад, коли мама втручається у життя дорослих дочки чи сина, то це є бажанням панувати над своїми дітьми. Часто «люблячі батьки» це виправдовують бажанням добра для дитини. Але тут немає ніякого добра. Таке втручання може довести до розбиття сім'ї власній дитині, а врешті до цілковитого скалічення її життя. Тут є замасковане бажання панувати над усім, і навіть над своїми дітьми, своєрідне прагнення «бути Богом».

Люди теж прагнуть вирішувати одні за одних, що робити. Кому тут бути (наприклад, в монастирі), а кому ні. Кому ходити прислуговувати у Церкву, а кому ні. Кому вчитися

в семінарії, а кому ні. Не раз батьки хочуть, щоб їх діти вчилися там, де вони скажуть. Але чому?! Бо це престижна професія. Сама дитина заявляє, що не хоче цього, не відчуває покликання, а батьки вперто пхають у цей навчальний заклад своє чадо, і все тут. В майбутньому з цього «спеціаліста» не буде нічого путнього. І тут є приховане бажання бути Богом.

Пам'ятаймо! Ми є створіннями Божими. Ми не маємо права володіти людським життям. Ми не маємо права втручатися у чуже життя. Ми не маємо права керувати чиїмсь вибором. Ми однаково належимо Богові: як дорослі, так діти. Ангел-світлоносець (Люцифер) відпав від Бога і був скинений у пекло через те, що хотів стати на місце Бога. Я не є Богом, тому не маю права вирішувати людське життя. Я повинен перебувати в єдності із Богом, а відтак із іншими людьми, бо вони, як і я, належать Йому Єдиному.

3. ЄДНІСТЬ.

В Євангелії від Івана дуже багато сказано про єдність Отця і Сина: «*Я і Отець одно*» (Ів. 10, 30). Бог є єдиний, але у трьох Особах: Бог-Отець, Бог-Син, Бог – Дух Святий. Три різні Особи, єдиний Бог. Ті три особи Божі є нероздільні між собою. Їхня єдність існує завдяки взаємній любові. Лише взаємна любов може поєднати, втримати і дати життя. Завдяки взаємній любові Отця, Сина і Святого Духа виник світ і все, що в ньому.

Та сама взаємна любов поєднує двох молодих людей, хлопця і дівчину, що відрізняються одне від одного за способом життя, за характером, у вподобаннях, в спільноту подружню. І тут дуже добре видно цю Божу єдність, про яку в Євангеліях дуже часто говорить Ісус. В Бозі – троє є одно, у сім'ї – двоє стаються одно. Любов поєднує людей один з одним, а також єднає людину з Богом.

Однак існує ще ворог людини, який ненавидить її найбільше, бажає їй зла, нещастя. Ним є диявол. Сама назва «диявол» означає «той, що руйнує, розділяє, розриває». Він ненавидить людину більше за все, хоче поділити її, знищити, знівечити. Він ненавидить єдність. Римського імператора Юлія Цезаря називали «дияволом». Його військовою тактикою було гасло: «Поділяй і володарюй». Такою тактикою користується і ворог наших душ. Він прагне розділити, посварити, розбити, а потім і знищити. Тому в єдності є велика сила. Але, звичайно ж, єдність мусить бути у правді, в істині, в любові, у добрі. Якщо ми єдині у лицемірстві, у брехні, у покривдженні, шахрайстві, гордості, самолюбстві, то така єдність є недоброю і довго не проіснує.

Необхідно плекати єдність. Єдність сімей, є великою силою проти лукавого, запорукою майбутнього для держави і народу. Єдність і однозгідність сільської чи міської громади запевнює розвиток такого села чи міста. Єдність всенародна несе в собі процвітання держави. Недаремно ж ми молимося у нашому Церковному Гимні: «В єдності сила народу. Боже, нам єдність подай».

Однодумість – запорука успіху. Коли наші сім'ї поєднані в молитві, тобто центром сім'ї є спільна щоденна молитва, коли наші родини поєднані у щонедільній і святковій Літургії, тоді вони є міцні, і їм не зашкодять ніякі вітри і грози. Їм не зашкодить ніщо, що походить від злого. Бо «Хто як Бог!» ■

Молімося: *«Триєдиний Боже! Отче, Сину і Святий Духу! Ми, розділені, розсварені, звертаємось до Тебе: Подай нам єдність. Поєднай батька із сином, дочку із матір'ю, чоловіка з дружиною. Поєднай наш Український нарід. Щоб ми всі були єдиними у Тобі. Будь центром наших сімей і всього народу. Нехай в народі панує однодумність, однозгідність, пошана і любов. Усвідом нас у тому, що «бути богом, без правдивого Бога» є згубним для нас, бо саме у цьому полягає поділ. Будь нашим єдиним Богом, а ми будемо твоїми дітьми. Амінь».*

ПАПА ФРАНЦИСК: ЄВХАРИСТІЯ У СЕРЦІ ХРИСТИЯНСЬКОГО ВТАЄМНИЧЕННЯ

Дорогі брати і сестри, доброго дня!

Сьогодні я розповім вам про Євхаристію. Євхаристія знаходиться у серці «християнського втаємничення», разом з Хрещенням і Миропомазанням, і є джерелом самого життя Церкви. І справді, з цього Таїнства Любові виходить кожний справжній шлях віри, єдності і свідчення.

Те, що ми бачимо, коли збираємось звершувати Євхаристію, Літургію, вже дає нам можливість наперед відчути те, що ми маємо пережити. У центрі простору, призначеного для священнодіяння, знаходиться вівтар, тобто стіл, накритий скатертиною, і це спонукає нас подумати про бенкет. На столі знаходиться хрест, для того, щоб зазначити, що на цьому столі приноситься жертва Христа: це Він є духовною їжею, яка споживається там під знаками хліба і вина. Біля столу знаходиться амвон, тобто те місце, з якого проголошується Слово Боже: і це вказує на те, що там збираються, щоб слухати Господа, який промовляє через Святе Писання, а отже їжею, яка споживається, є також Його Слово.

Слово і Хліб у Літургії стають одним цілим, як і в Останній Вечері, коли всі слова Ісуса, всі знаки, які Він вчинив, сфокусувалися у жесті ламання хліба і жертвування чаші, випередженні жертви хреста, і у словах: «Беріть, їжте, це є Моє тіло… Беріть, пийте, це є Моя кров».

Жест Ісуса, зроблений на Останній Вечері є у найвищому ступені подякою Отцеві за Його любов, за Його милосердя. «Подяка» по грецьки «євхаристія». Саме тому Таїнство зветься Євхаристією, бо є найвищою подякою Отцеві, який так нас полюбив, що із-за любові дав нам свого Сина. Ось чому слово «Євхаристія» підсумовує увесь цей жест, що є жестом одночасно Бога і людини, жестом Ісуса Христа, справжнього Бога і справжньої людини.

Отже, Євхаристійна Літургія є чимось набагато більшим, ніж звичайний бенкет: є власне спомином (memoriale) Пасхи Ісуса, центральною тайною спасіння. «Спомин (memoriale)» не означає лише просте згадування. Кожного разу, коли ми звершуємо це Таїнство, беремо участь у тайні страждання, смерті і воскресіння Христа. Євхаристія є вершиною спасенної дії Бога: дійсно, Господь Ісус, стаючи хлібом, переломленим за нас, проливає на нас усе своє милосердя і свою любов, щоб таким чином відновити наше серце, наше існування і наш спосіб ставлення до Нього і до братів.

І це саме тому, коли приступають до цього таїнства, говорять: «приймати Причастя», «творити Причастя»: це означає, що силою Святого Духа участь в євхаристійній трапезі унікально і глибоко уподібнює нас до Христа, даючи вже зараз можливість смакувати повне причастя (єдність) з Отцем, що притаманно небесному бенкету, де з усіма святими ми матимемо радість споглядання Бога віч-на-віч.

Дорогі друзі, ми ніколи достатньо не подякуємо Господу за дар, який Він вчинив для нас, даючи Євхаристію. Це дар незвичайно великий, і тому надзвичайно важливо йти на Літургію у неділю. Йти на Літургію не тільки, щоб молитися, але щоб прийняти Причастя, цей хліб, який є Тілом Ісуса Христа, який нас спасає, пробачає і єднає з Отцем. Це чудово – так робити! І кож-

ної неділі ми йдемо на Службу Божу, тому що це власне день воскресіння Господнього. Тому неділя є настільки важлива для нас. І за посередництвом Євхаристії ми відчуваємо приналежність до Церкви, до Божого народу, до Божого Тіла, до Ісуса Христа. Ми ніколи не дійдемо до повного усвідомлення всієї її цінності і багатства.

Отже просімо Його, щоб це Таїнство могло й надалі утримувати живою у Церкві Його присутність і формувати наші спільноти у любові та єдності, згідно з серцем Отця. І це робиться впродовж усього життя, а починається у день першого Причастя. Важливо, щоб діти добре приготувалися до Першого Причастя, і щоб кожна дитина приступила до нього, адже це є перший крок до цієї міцної приналежності до Ісуса Христа, нарівні з Хрещенням і Миропомазанням. ■

Переклад: о. Костянтин Морозов OFMCap

«ЄВХАРИСТІЯ ДОПОМАГАЄ ПОБАЧИТИ В ІНШИХ ОБЛИЧЧЯ ІСУСА»

Чим для нас є Євхаристія , і наскільки ми живемо цим даром? Відповідям на ці питання присвятив ще одну катехизу Папа Франциск під час загальної аудієнції на площі св. Петра 12 лютого 2014 р. Понтифік закликав віруючих задуматися , чи є для них участь у Євхаристії чимось більшим, ніж просто святковим моментом, традицією чи приводом відчути себе «гаразд» щодо Бога.

Чи справді Євхаристія торкає серця? За словами Святішого Отця, існують дуже конкретні сигнали, щоб зрозуміти, як ми переживаємо Євхаристію. Перший з них – це наші стосунки з іншими, наше ставлення до них.

«Якщо ми беремо участь у святій Літургії, то перебуваємо поруч з людьми різного типу: молоддю, літніми, дітьми, бідними і багатими, місцевими та незнайомцями, тими, яких супроводжують близькі, і самотніми... Але чи дозволяє Євхаристія, яку переживаю, мені по-справжньому відчути їх усіх братами і сестрами? Чи сприяє вона зростанню в мені здатності радіти з тими, хто радіє, і плакати з тими, хто плаче? Або підштовхує йти до бідних, хворих, відкинених? Чи допомагає побачити в їх особі Ісуса?», – запитав Папа і запропонував кожному відповісти на ці питання. ■

За матеріалами Радіо Ватикану

МАТИ ТЕРЕЗА З КАЛЬКУТИ ПРО ПРЕСВЯТУ ЄВХАРИСТІЮ

1. «Покору Ісуса бачимо:
– в яслах у Вифлеємі,
– у втечі до Єгипту,
– в самотинному житті,
– в нерозумінні людей,
– у відреченні учнів та ненависті Його переслідувачів.
– Бачимо її у всіх жахливих терпіннях, а також у Його страстях і смерті,
– сьогодні ж – у Його постійній, сповненій покори присутності в кивоті, де Він понизив Себе і став окрушиною хліба, яку священик може взяти в руки.

Чим більше ми звільняємося від усього зайвого, – тим більше місце даємо Богові, Який нас наповнює».

2. «Просімо Пречисту Діву, щоб Вона була разом з нами. Просім, щоб обдарувала нас своїм прекрасним, чистим, непорочним серцем – серцем край сповненим любові й покори. Щоб ми могли приймати Ісуса як Хліб Життя, любити Його так, як Вона Його любила, й служити Йому, коли Він перевтілюється в найубогіших з убогих».

3. Гляньте на кивот… Замисліться над тим, як багато значить у наші часи ця любов. Чи знаю я про це? Чи моє серце настільки чисте, що я можу там побачити Ісуса? Бажаю, щоб ти і я швидше побачили Його. Він став Хлібом Життя, і завдяки цьому ми можемо отримати життя, життя в мирі, життя в радості. Віднайдіть Ісуса й віднайдете мир.

ЧОЛОВІКОЛЮБЕЦЬ І ЙОГО ПРЕСВЯТЕ СЕРЦЕ: ПОДІБНІСТЬ МІЖ СХОДОМ І ЗАХОДОМ

о. Вальтер КЕРН

Чи не найпрекраснішим висловом східних літургій є «Чоловіколюбець» («філантропос» по-грецьки). Таке окреслення знаходимо у вірменській, ефіопській, грецькій, малабарській, маронітській, мелхітській, російській, українській, русинській літургіях. Присутнє воно в літургійних книгах східних як католицьких, так і некатолицьких (православних та інших) Церков, оскільки різні традиції використовують ті самі давні Літургії, тільки в різних перекладах.

Слова «Чоловіколюбець», «Приятель людей», «приязний Бог», «люблячий Господь», «милосердний і чоловіколюбний Бог» та ін. є лише окремими способами виразити ту саму думку в перекладах сучасних богослужбових книг та молитовників. Хоча цей вислів чуємо щоразу на Божественній Літургії мало не всіх Східних Церков, не часто зустрічаємо його на Заході. В латинському обряді, наприклад, його використовують у вступній молитві Літургії за єдність християн, в часослові та ще декількох місцях. Цей вислів є, отже, загальною спадщиною Сходу і водночас одним з його дарів для Заходу.

Все ж не слід ототожнювати вирази «Чоловіколюбець» і «Серце Христове», як привабливо це б не здавалось. Ця праця має на меті висвітлити деякі подібності й відмінності між цими висловами. Обидва походять з багатих духовних традицій. Зваживши біблійні, патристичні, богословські й літургійні аспекти, зможемо зробити певні висновки.

Філантропія Отця

Подібність між Сходом і Заходом в цьому питанні ґрунтується на спільності Писання й Передання, з яких пізнаємо Об'явлення Бога людству. Згідно з цим Об'явленням, той самий правдивий Бог є в трьох Особах: Отці, Сині і Святому Дусі (Мт. 28, 19). Церква вчить, що зовнішня діяльність Бога-Трійці спільна всім трьом Особам, та все ж приписує певні дії кожній Особі, щоб показати окремішність Осіб і виявити різні Божі атрибути. Отець є джерелом життя й любові, Син об'являє Отця і здійснює відкуплення, Святий Дух об'єднує, просвічує й освячує.

Бог-Отець показав свою любов, сотворивши невидимих істот (ангелів) та видимий Всесвіт і чоловіків та жінок (тому «філантропія»; «антропос» – з гр. «людина» – прим. пер.) як вінець творіння. Людина сотворена на «образ і подобу» Бога (Бут. 1, 26), вона здатна до єднання з Богом і відкрита на вплив Святого Духа. Захід назвав це зростання в сопричасті з Богом в його благодаті досконалістю чи освяченням, Схід додатково вживає слово «обожествлення».

В Божому плані-«економії» щодо людини не було передбачено гріха. У світ його принесла людина. Однак Бог не відкинув свого творіння, а показав свою безмежну любов, пославши Другу Божу Особу, єдинородного Сина, у світ, щоб його відкупити й оживити. «*Любов же полягає не в тому, що ми полюбили Бога, а що він полюбив нас і послав Сина свого – примирення за гріхи наші*» (1 Ів. 4, 10). Псевдо-Діонісій пише, що Воплочення і людська природа Христа є «філантропією». Як нагадують нам літургійні тексти, це з «філантропії» Отець творить світ, посилає Свого Сина, приймає хресну жертву, прославляє Сина і зсилає Духа. Це слово підсумовує Його дії.

Філантропія Богочоловіка

Предвічний Син, «*не вважавши за здобич свою рівність із Богом*» (Флп. 2, 5-11, кенозис), прийшов, щоб жити серед людей як правдива

людина (Ів. 1, 14). Взяв на себе грішну природу, хоч «*сам не знав гріха*» (Євр. 2, 17). Він навчав: «*Я – дорога, правда і життя. Ніхто не приходить до Отця, як тільки через мене*» (Ів. 14, 6), – і: «*Любіть один одного, як я вас полюбив*» (Ів. 15, 12). Він підготував вибраних проповідників і утвердив свою Церкву, щоб проповідувала, як сильно Бог полюбив людей і забажав, щоб вони перебували з Ним назавжди в його небесній оселі (Мт. 16, 16; Ів. 21, 21; 15 – 17; Мт. 28, 16 – 20) Він наставив тих, які його любили, на життя в спільноті любові (1 Ів. 5; Ів. 15). Він звершив свій земний шлях, принісши в жертву Отцеві в любові й послусі своє життя – аж до останньої краплі, що виплила з його проколеного боку й Серця (Ів. 15, 13; Еф. 1, 7 – 8; Ів. 19, 31 – 37).

Відносини любові Отця і Сина

З певністю можна сказати, що Христос є «філантропією» Отця. Він приніс у світ Отцеве послання любові до людей і привів їх до Отця. З перспективи любові Отця можна сказати, що людська природа Христа є «знаряддям» (instrumental cause) Отчої любові. А оскільки Син став людиною, щоб бути божественним Посередником в людській природі, з'єднаній зі Словом, цю людську природу Христа можемо розглянути й з позиції Сина: людська природа Христа є «знаряддям» Відкуплення.

Тож любов Отця до людей цілковито сумісна з любов'ю Сина. До Отця приходимо через Сина і Його любов до нас. Ось чому Отець послав на землю Доброго Пастиря. Цей образ є спільним для первісної Церкви й для Східних Церков. Оскільки Бог є чистий дух, таємничий, незбагненний, неописанний в Собі Самому, Отець посилає Свого єдинородного Сина, Який є «*образ невидимого Бога*» (Кол. 1, 15; 2 Кор. 4, 4), щоб Він показав нам шлях до Отця і супроводжував нас у дорозі (Ів. 1, 18; Мт. 10, 27).

Саме тому титул «Чоловіколюбець» вживаємо не меншою мірою до Сина, як і до Небесного Отця. Так, в Божественній Літургії Св. Івана Золотоустого це визначення вжито щодо Христа в молитві на покривання Святих Дарів на Проскомидії, перед читанням Євангелія, в молитві під час Херувимської пісні, на завершення молитви «Отче наш», під час причастя служителя і після кінцевого благословення.

Коментуючи молитви, кадження і покривання Святих Дарів на Проскомидії, Казимир Кучарек у книзі «Візантійсько-слов'янська Літургія» пише: «Прохання про милість і спасіння поєднується з надією, «бо Ти благий і чоловіколюбець». Обґрунтування по-дитячому безпосереднє і водночас божественне у своїй простоті, покірності й правді. Так, що не знайдеться кращого богословського пояснення. Христос-«Чоловіколюбець» – той, хто любить людей (людство) – вираз якнайширшого значення, що став однією з визначальних рис слов'янської духовності». Автор обширно описує значення слова, наголошуючи на поступовій зміні в розумінні слов'ян: «Христос – радше Чоловіколюбець, ніж Вседержитель, всупереч первісній візантійській концепції, яка вбачає в Ньому передовсім «імператора (царя)», «всемогутнього правителя», «суворого суддю». Навіть на традиційній іконі Пантократора-Вседержителя вони помістили на розгорнутій Євангелії слова, що показують проникливе розуміння всеосяжної Христової любові: «*Нову заповідь даю вам: щоб ви любили один одного…*» (Ів. 15, 12)». «Любов, виражена західним поклонінням Серцю Христовому, – підсумовує автор, – та сама любов, яку приписують Христові численні слов'яни». ■

СЕРЦЕ ІСУСА, СВЯТИНЕ БОЖА

о. Гжегож КРАМЕР, ТІ

Місяць червень в особливий спосіб присвячений Серцю Господа Ісуса. Культ Божого Серця почав формуватися ще у Середньовіччі, а саме свято увійшло в церковний календар у XIX столітті.

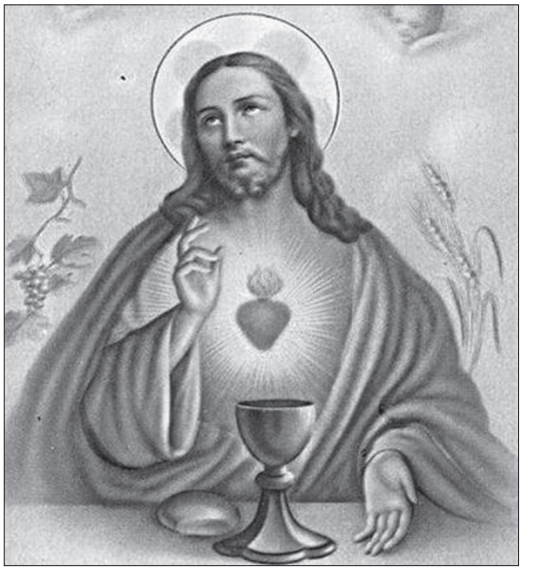

Літургійне вшанування Серця Господнього розпочинається в XVII столітті у Франції, коли о. Жан Ед уперше відслужив св. Месу в цій інтенції в Парижі. А св. Маргариті Марії Алакок Ісус являвся кілька разів, закликаючи до вшанування Його Серця, яке так полюбило людей, а взамін дістає невдячність. Востаннє Він явився у свято Божого Тіла 1675 року й повелів добиватися встановлення окремого свята на честь Його Пресвятого Серця. Господь сам вказав, що хоче свята у п'ятницю після октави Божого Тіла. Тим, хто вшановуватиме Його Серце, Він обіцяв необхідні кожному в його стані благодаті, мир у сім'ях, потіху в сумну годину, своє благословення у справах, швидкий духовний розвиток, а крім того – обіцяв, що не помруть у безблагодатному стані й без Таїнств ті, хто дев'ять місяців поспіль ушановуватиме Його Серце по перших п'ятницях місяця.

Ці роздуми звернені здебільшого до чоловіків!

Серце Ісуса, святине Божа, помилуй нас.

Серце Ісуса, храме Всевишнього, помилуй нас.

Серце Ісуса, доме Божий і брамо неба, помилуй нас.

«Хіба не знаєте, що ви – храм Божий, і що Дух Божий у вас перебуває? Коли хтось зруйнує храм Божий, Бог зруйнує того, бо храм Божий святий, а ним є ви» (1 Кор 3, 16-17).

Я є місцем, часом, простором для Бога. Бог, який є духом, потребує мого тіла, аби перебувати серед нас на землі.

Я розумію слова «святиня» і «храм» не як стару будівлю, яка, може, й гарна, але замало функціональна. Тут ідеться про живу конструкцію, яка постійно розвивається. Трохи нагадує наші конструктори з дитинства. Ми будували замок, і коли з малих блоків починали поставати якісь форми, ми постійно щось ще додавали. Часто з допомогою когось дорослого, хто дивився, аби вся будівля не завалилася. Зрештою, сама форма не була важливою, важливим було те, що це я роблю, і що воно тримається купи. Дитина мала відчуття збудованого чогось, власноруч створеного, а дорослий знав, що якби не його допомога, то все би розвалилося.

На форми святині, якою я є, також маю вплив і я сам. То я своїм діями чи бездіяльністю можу привести свій храм до руїни, до стану, коли він розпадеться. Можу також і потурбуватися про нього. Питання фізичні зрозумілі кожному, хто закінчив початкову школу. Однак існує ще й інший вимір. Вплив

на те, в якому стані моє тіло, має також і все, що я вкидаю у своє серце та розум.

Кожна християнська святиня, як Єрусалимський храм, має у собі «святе святих». Ти також його маєш. Це твоє чоловіче серце. Найважливіше місце. Ми живемо в часи, коли святині перестають бути святинями. Стають порожніми будинками або використовуються для інших цілей, не для тих, задля яких постали. Бога в них немає.

Бог ніколи нас не полишає, бо не може зректися самого себе; але Він виходить зі святого святих, коли ми Його не хочемо. Це драма нашої свободи: ми можемо десакралізувати святиню, найсвятіше місце нашого життя. Маємо таку владу.

Чоловіче тіло зазвичай називають «бридкою частиною людства». Я завжди вважав, що це свого роду кокетування. Кожна людина гарна. Не кожна людина мусить візуально подобатися, але кожна людина, і жінка, й чоловік, – красиві. В кожному з нас, у нашій силі, слабкості, славі та приниженні є Брама Неба для інших. Ми не тільки є домом Бога, ми маємо спроможність ставати кимось, хто для інших є місцем зустрічі з Добрим Богом. Не тільки наше нутро тут важливе. Наше обличчя, міміка, усмішка, емоції можуть комусь допомогти у зустрічі з Ним, або навпаки – відстрашити. Не йдеться про акторство, йдеться тут про містичне поєднання тіла з серцем. Твоє обличчя – візитка твого серця. З обличчя можна прочитати, чи ти муж Божий, чи звичайний актор, який грає роль мужчини.

Ти можеш бути брамою для інших. Це важливе завдання! ■

Господи Ісусе, прошу Тебе, щоби Ти нині навів лад у святині мого серця. Щоб Ти знову довів до моєї свідомості, ким я насправді є; що я є кимось, у кому є Бог.

Господи Ісусе, прошу Тебе, щоб я ніколи не втратив усвідомлення того, що маю владу над Тобою, що можу Тебе вигнати.

Господи Ісусе, вчи мене доброго погляду не тільки на своє нутро, але також і на своє чоловіче тіло, яке може бути брамою для інших для зустрічі з Тобою.

Ісусе тихий і сумирний серцем, зроби наші серця подібними до Твого!

БОЖІ РУКИ

Один учитель подорожував разом зі своїм учнем. Той мав обов'язок пильнувати учителевого верблюда. Увечері, коли мандрівники знайшли місце для перепочинку, учень був уже такий втомлений, що чи то забув про свій обов'язок, чи просто злегковажив ним.

– Боже, – молився він, засинаючи, – припильнуй сьогодні верблюда, доручаю його Тобі.

Вранці виявилося, що тварини нема.

– Де верблюд? – запитав учитель.

– І гадки не маю, – відповів учень. – Мушу запитати в Бога! Вчора я був дуже змучений і доручив його Божій опіці. Якщо верблюд утік або його вкрали, то це не моя вина. Ти завжди вчив мене, що в усьому треба покладатися на Бога, чи не так?

– На Бога треба покладатися, але спочатку ти повинен був прив'язати верблюда, – відповів учитель. – Хіба ти не знаєш, телепню, що Бог не має інших рук для праці, крім твоїх? ■

Із книжки Бруно Ферреро

Бог дає віру;
але ти – дай свідчення.

Бог дає надію;
але ти – скріпи віру своїх братів.

Бог дає любов;
але ти – покажи, як треба любити.

Бог дає мир;
але ти – посій злагоду.

Бог дає силу;
але ти – розрадь у сумніві.

Бог дає життя;
але ти – навчи жити.

Бог дає світло;
але завдяки тобі нехай воно засяє в чиїхось очах.

Бог є життям;
але ти – розбуди в іншому прагнення жити.

Бог робить неможливе;
ти ж – зроби, що можливе.

Бог самодостатній;
але Йому подобається розраховувати на тебе.

СВЯТА МАРГАРИТА МАРІЯ АЛЯКОК (+1690)

З книги о. М. КОГУТА "Світлина святості"

Життя Святої

Народилась 1647 р. (22.07) в Лотекур (Бургундія, Франція). Батько був юристом; помер, як їй було вісім років. Виховувалась у монахинь св. Клари. Попала у важку хворобу. Коли присвятилась обітом Марії Діві, виздоровіла. Якийсь час вагалась, чи вийти заміж, коли рідні їй дораджували, але зрозуміла, що подружжя – не для неї, і вступила в монастир Сестер Благовіщення Пресвятої Богородиці (Візиток) в місті Парей (25.05.1670).

Яке глибоке було її духовне життя, видно з формули пожертвувань себе: коли була в новіціяті, пише киноварю власної крові: *"Я бідна і нужденна нічогість обітую моєму Богові, що у всьому, чого від мене зажадає, зовсім Йому піддаюся і моє серце без жодного виключення Йому присвячую для Його прославлення і Його чистої любові на виконання того, що Йому до вподоби. Присвячую і віддаю Йому цілу мою істоту і всі хвилини мого життя. Остаюся назавжди мого Дорогого Обручника слугинею, рабинею, раз Він цілковито є моїм. Його негідна наречена, світові померла Маргарита Марія. Все – в Бозі, а ніщо – в мені. Все – для Бога, а ніщо – для мене"*. В такім дусі провела ціле своє життя в обителі.

Маргарита Марія дала початок окремого почитання Христового Серця. Коли одного разу молилась горячо, щоби Ісус взяв у Свою власність її серце, то побачила у видінні, що Ісус справді взяв її серце і вложив його в Своє Серце, яке було видно через рану а її серце виглядало як дрібка, що впадала в глибину того вогнища. І тоді Господь Ісус сказав до неї: *"Досі ти називалась Моя слугиня, а тепер ти називаєшся улюбленою ученицею Мого Серця"*. З того часу отримала рану болі у боці, особливо, в перші п'ятниці місяця. Маргарита Марія була наділена великими дарами: даром висо-

Молитва

Господи Ісусе Христе, Ти чудесно об'явив невидимі скарби Твого Серця святій Маргариті Марії. Даруй нам, щоб ми, за її заслугами і приміром, Тебе понад усе любили і заслужили на постійне перебування в тому Серці. Бо Ти живеш і царюєш з Отцем і Святим Духом на віки вічні. Амінь.

кої молитви, даром частих видінь. В них Ісус Христос виявляв Свою волю, щоб люди почитали Його Серце. Особливо було ярке одне видіння, коли вона молилась перед Святими Дарами. Побачила Ісуса: в Його відкритім боці було Його Серце, обняте полум'ям, терниною обвинуте, і поручив їй постаратися, щоби люди почитали Його за таку велику Його любов і винагороджували за стільки зневаг і робили це прилюдно. Вона стягалася з покори, бо мала себе за неспосібну до такого діла. Тоді з Божого провидіння прибув до монастиря новий сповідник, отець Клавдій де ла Коломбієр, який сам присвятився Христовому Серцю і став провідником святої і апостолом почитання Христового Серця спершу в монастирі, а згодом перейшло воно до цілої Католицької Церкви. Про Боже благословення для почитателів св. Маргарита Марія писала: *"Мій Божественний Спаситель дав мені пізнати, що ті, які працюють над спасенням*

душ, зможуть порушити найтвердіші серця, коли самі дійдуть до палкої набожності до Христового Серця. Щодо мирських людей, то через ту набожність знайдуть спокій в родині, пільгу в своїх працях, благословення у своїх стараннях і смерть солодку". Маргарита Марія померла 1690 року (17.09). Лице її по смерті сталось гарніше, ніж за життя. В місті заговорили: "Свята померла". Чуда діялись при її могилі. Названа блаженною 1864 р. (24.06), а в році 1866 (6.09) папа Пій IX підписав декрет проголошення Святою. Свята Маргарита Марія написала автобіографію з поручення свого сповідника. ■

Пояснення. *Життя святої Маргарити Марії підтверджує, що Католицька Церква, як Церква правдива, має на собі Боже благословення вести своїх дітей до високої святості та до отримування особливих дарів, як: видінь, об'явлень і поручень від Ісуса Христа, чи Його Матери. Ось тут, через Маргариту Марію, Ісус Христос об'явив нам великий скарб – любов Свого Пресвятого Серця. Отже, віра, християнське життя, побожність, праведність є величезні, найбільші сокровища на світі. Хто їх не оцінює – той правдиво нещасний. Також видно, що монаший стан Євангельських порад має велику ціну в Церкві, і не вільно його касувати, – а оновляти, коли би послабла дисципліна і ревність.*

СЛОВО СВ. ФРАНСА САЛІЙСЬКОГО (+1622),

засновника Ордену Сестер Благовіщення Пресвятої Богородиці (Сестер Візиток).

Нема іншої правдивої мудрості, опріч тої, яку дає Святий Дух; але вона уділяється тільки смиренним. Хіба не видимо великих богословів, які чудово писали про чесноти і, заразом, їх практикували? І, навпаки, видимо жінок, які не вміли говорити про чесноти, але вміли добре виконувати діла чеснот. Бо Дух Святий навчив їх мудрости, бо вони мали і Божий страх, і побожність, і смирення (Проповідь 23).

Господь наш Ісус Христос і найліпший лікар наших недуг, поки прийшов на цей світ, своїм пророкам ясно звістив: *"Що надломане – випростую, і що слабе – зміцню".* І потім Своїм власним словом проголосив, кажучи: *"Прийдіть до Мене всі утруджені і обтяжені, і Я успокою вас".* Що, отже, дивного, що бачимо, як Його облягають хворі, грішники і митарі? Хіба не належить до слави лікаря, коли його вишукують хворі? (Проповідь 16).

Він носить наші немочі і їх освячує, бере нашу нужду Собі до Серця, відкриває бік. Але треба, щоб ми Його полюбили взаємно, бо інакше Той, хто з любові показав рани, колись покаже їх з причини гніву і погрози. Дай, Добрий Ісусе, щоб ми приняли мир, який нам даєш, побачили Твої рани і, доки триває віра, надія і любов, утверджені вірою, радуючись надією, палаючи любов'ю, ожидали блаженної надії і Твого пришестя так, щоби в ньому ми побачили Тебе, Агнця, по правиці, а не лева по лівиці, і мали за віру – оглядання, за надію – посідання, і за недосконалу любов – любов досконалу. (Проповідь 10). ■

Замітка. *Набожество до Пресвятого Христового Серця, передане через об'явлення святої Маргарити Марії, перейшло до Східнього обряду католиків українців, білорусів. Йому присвячений місяць червень. Маємо теж врочисте свято Христового Серця в п'ятницю по відданні празника Пресвятої Євхаристії, з повною церковною богослужбою. Відмічаємо перші п'ятниці місяця в честь Пресвятого Серця Христового. Маємо Молебен і Акафіст, Йому присвячені. Взагалі, та набожність є загальна і мила. Ним освячуються християнські душі.*

«Важко жити,
нічого не роблячи.
Але ми не боїмося
труднощів»
(Народна мудрість)

ЯК УНИКНУТИ СВАРОК?

о. Павло ГУМЕРОВ

Головне – не забувати про головне

Навіть у щасливій, гармонійній сім'ї між люблячими чоловіком і жінкою можуть виникнути напруженість, нерозуміння, різнодумство. І це цілком природно, адже в одній сім'ї зустрілися дві живі, часом дуже різні людини. Розбіжності між людьми неминучі, але подружжя мусить навчитися диференціювати, розділяти, що в цих розбіжностях дійсно вимагає серйозного і спокійного обговорення, а що, як казав Карлсон, «дурниці, справа житейська».

Деякий час поживши разом, чоловік і дружина зазвичай дізнаються, що існують теми, предмети , обговорення яких обов'язково призводить до напруженості в спілкуванні, а то і сварок. Не потрібно раз за разом здійснювати одні й ті ж помилки. Ми з дружиною вже вивчили свої «підводні камені» і знаємо, що розмови на певні теми майже завжди призводять до подразнення і засудження. Сімейний корабель потрібно вести обережно, обходячи рифи й небезпечні мілини. Ще один образ: в сімейному житті, як у шахах, необхідно навчитися мислити на два-три ходи вперед, думаючи, передбачаючи, до чого може привести надалі сказане слово або вчинена дія. Потрібно намагатися поступатися в дрібницях, щоб не втратити більшого. Так шахіст може пожертвувати пішаком, знаючи, що якщо він не зробить цього, то через два ходи втратить ферзя.

Моя дружина, готуючись до якоїсь поїздки, дуже повільно і ретельно збирається. До речі, ця риса притаманна майже всім жінкам. Одна моя знайома, вирушаючи з сім'єю до нас у гості, витрачала на збори два-три дні. Спочатку мене ця жіноча особливість виводила з себе, але потім я зрозумів, що через це абсолютно не варто жертвувати душевним спокоєм і миром в сім'ї. Тепер, якщо чекає подорож, особливо далека, я сам дбаю про те, щоб вона мала достатньо часу на підготовку. Щоб не збиратися в останні години, даю їй на приготування кілька днів і сам при цьому намагаюся дати їй вільний час, наприклад йду гуляти з дітьми.

Необхідно так спланувати наше сімейне життя, щоб воно приносило нашим близьким і нам самим максимальну радість. Гнів, дратівливість, самолюбство, упертість, непоступливість, небажання йти на компроміс – всі ці якості неминуче призводять до сварок, і їх потрібно випалювати в собі розпеченим залізом. І навпаки – виховувати в своїй душі доброту,

справедливість, поблажливість, повагу до думки іншої людини, шанобливість.

Це жахливо, але ж деколи з нашими близькими ми ведемо себе гірше, ніж з усіма іншими людьми, що не соромимося їх. На роботі, в компанії друзів, на вулиці ми ввічливі і запобігливі, а прийшовши додому, можемо зірвати на найближчих людях накопичені втому, роздратування, злість. Але ж наші улюблені заслуговують на зовсім інше ставлення. Звичайно, це певні зусилля – прийшовши додому, незважаючи на важкий день, проблеми на роботі, зберігати гарний настрій, не забувати підтримувати, радувати домашніх. Коли ми потішимо кохану людину, також даруємо цю радість собі. Від доброго жарту, ласкавого слова стає радісно на душі в обох подругів. Як співає Булата Окуджава: «*Давайте говорити один одному компліменти, адже це все любові щасливі моменти*».

Кілька разів спостерігав таку ситуацію. Через напружену, важку ситуацію в сім'ї один з подружжя тимчасово йшов з дому і жив окремо (скажімо, у батьків). І через деякий час чоловік і дружина розуміли, що не можуть жити одне без одного, усвідомлювали свої помилки, і сім'я знову возз'єднувалася. Як говориться в прислів'ї, «*разом тісно, а нарізно – нудно*», або ще: «*що маємо – не бережемо, а втративши, плачемо*».

Звичайно, практикувати такий спосіб вирішення сімейних проблем досить небезпечно. Адже якщо почуття і прихильність подружжя недостатньо сильні і міцні, їм, навпаки, може сподобатися жити окремо. У ситуації взаємного роздратування вони можуть піддатися різним спокусам і почнуть шукати розради у випадкових захопленнях. І взагалі, щоб усвідомити всю безглуздість сімейної «холодної війни» і почати шукати способи примирення, абсолютно необов'язково йти з сім'ї. Досить просто поглянути на конфлікт немов збоку, «озирнутися у гніві» і зрозуміти всю ненормальність ситуації.

Один мій друг повторював: «*Головне – не забувати про головне*». І для нас найважливіше – врятувати, зберегти нашу любов, почуття, повагу одне до одного, а все інше, справді, – «дурниці, справа житейська».

Важка сімейна ситуація. Чи є вихід?

Часто доводиться спостерігати сім'ї, де зібралися разом прекрасні люди. Окремо вони, здається, складаються з одних достоїнств: чудові друзі, які завжди прийдуть на допомогу в скрутну хвилину, цікаві співрозмовники, талановиті, освічені, розумні. Але, зібравшись разом, в одній сім'ї, вони ніяк не можуть знайти спільної мови, постійно сваряться і мучать одне одного. І що найсумніше, подружжя часто звикають до важкої сімейної ситуації, миряться з нею і, не бачачи ніякого виходу, починають або жити в стані постійного уповільненого конфлікту, або шукають розради десь поза сімейним життям. У кращому випадку – у спілкуванні з друзями або в улюбленому занятті, хобі, в гіршому – у випивці і походеньках «наліво».

Мені доводилося вислуховувати чимало сумних історій про сімейні негаразди, і можу сказати одне: тільки тоді, з Божою допомогою, чоловікові і дружині вдавалося прийти до примирення, коли вони розуміли, що в конфліктній ситуації не буває невинних і абсолютно правих. Тільки побачивши свої помилки і неправоту, можна прийти до згоди.

Один мій знайомий, вже багато років знаходиться в затяжному сімейному конфлікті, в розпачі говорив мені: «Я зробив велику помилку: я ніколи не любив цю жінку. І ось тепер мучуся». Але я ж добре пам'ятаю, як колись, в ранній період їхнього шлюбу, він був ласкавий і ніжний зі своєю дружиною, як зізнавався мені, що дуже її любить. Значить, просто вони не зуміли зберегти ту любов, яка була в них.

Але якщо подружжя дійсно хоче виправити ситуацію, якщо воно не зі злої волі йде на конфронтацію і хоча б одна сторона хоче миру,

є всі шанси прийти до примирення і повернути любов.

Деякі пари настільки звикли жити як кішка з собакою, що вже не вірять, що можливо щось змінити. Їм не вистачає рішучості. Чому ми, наприклад, чинимо одні й ті ж гріхи? Бракує рішучості їх залишити, почати боротися з ними на повну силу. Начебто і хочеться кинути гріх, і самому страшно, соромно, але звичка (зокрема до гріха), як відомо, – друга натура. І що найнеприємніше, люди настільки звикають до важкої сімейної ситуації, що їм стає навіть комфортно в ній. Але це, звичайно, абсолютно неправильна позиція. Встановлення миру, подолання конфліктів – священний обов'язок кожного християнина. «*Якщо можливо з вашого боку, будьте у мирі з усіма людьми*» (Рим. 12, 18). І втілювати цю заповідь ми повинні в першу чергу у власній сім'ї.

Чому подружжя не може прийти до миру і злагоди в родині? Одна з головних причин – небажання працювати над своїми недоліками, щоб прийти до єдності в подружньому житті. Адже всі прекрасно розуміють: сварки і конфлікти – це погано, потрібно змагати до миру і розуміння. Багато хто навіть знає, як поліпшити ситуацію, але порушити звичний, хоча і неправильний устрій життя буває дуже важко. Набагато легше жити за інерцією і сподіватися на те, що проблема розсмокчеться сама або дружина (чоловік) в чудесний спосіб зміняться.

Слова «трудно», «труд», «трудитися» – однокореневі. Адже наполеглива праця пов'язана з труднощами, перешкодами. Але праця ця благодатна, бо, як відомо, «*Печені голуби не летять до губи*». Отож без зусиль тим більше не покращиш, не зміниш свого сімейного життя. Адже жити, нічого не змінюючи, змирившись з важкою, гнітючою сімейною атмосферою, теж нелегко. Як жартують, «*важко жити нічого не роблячи. Але ми не боїмося труднощів*».

В одній релігійній книжці прочитав невигадану і дуже повчальну історію однієї жінки. Ім'я її Віра. Цей майже сповідь християнки, яка

не змогла зберегти шлюб і розлучилася з чоловіком. Віра докладно розповідає історію її знайомства з чоловіком (вони були прихожанами одного храму) і життя в шлюбі. Детально аналізує помилки, яких вони з чоловіком допустилися в спільному житті і які згодом привели сім'ю до руїни. І Віра, і її чоловік мали вельми необтяжливу роботу, у них було дуже багато вільного часу, що привчило їх до легкого способу життя. Їх лінь, незвичка до праці відбилися і на сімейному житті. Небажання прийти до подружньої єдності, пошук безтурботного і безвідповідального життя, невміння «носити тягарі один одного» і призвели до розлучення. За кілька років спільного життя вони не зуміли дійти до однодумності й любові. Три роки у них не було дітей. І коли нарешті мала з'явитися довгоочікувана дитина, чоловік не захотів нічого змінювати у своєму звичному житті, тим паче що взаємна напруженість у стосунках подружжя, мабуть, досягла своєї межі. Він пішов з сім'ї, кинувши дружину з ще не народженим дитям. Ось така сумна історія. Особливо повчальний кінець цього невеликого оповідання.

Минуло кілька років після розлучення. Чоловік Віри справно платив їй «аліменти» і спілкувався з нею й сином. Колишнє подружжя зберегло дружні стосунки, зустрічалися, їм завжди було про що поговорити. Чоловік так і не створив нової сім'ї і не раз запитував Віру, чи не зійтися їм знову, адже їх шлюб був вінчаним, тож чому б їм знову не зажити разом?

І Віра дає таку відповідь: «Возз'єднання неможливе, бо вони зовсім не змінилися: зали-

шилися такими ж ледачими й самолюбними, якими були . Щоб відновити шлюб, треба докласти дуже великих зусиль (а трудитися їй, мабуть, не хочеться), і тому залишається їм тільки каятися в грісі розлучення і жити, як жили, далі».

Тобто Віра не хоче відновити шлюб з чоловіком не тому, що не може йому пробачити (свою велику провину вона теж бачить), але тому, що не хоче змінюватися – це, мовляв, страшенно важко. Здавалося б, помилки проаналізовані та усвідомлені, вину за скоєне жінка відчуває, але лінь і відсталість, які погубили її шлюб, знову не дають їй змінити звичний, сформований уклад тепер уже нового життя і почати виправляти гріхи й помилки, боротися з собою. А християнину завжди дається можливість духовного переродження після покаяння. Покаяння – це не констатація факту вчинення гріха, а зміна життя. А найголовніше, що в шлюбі Віри не було досягнуто єдності і взаєморозуміння подружжя. Пам'ятаєте фразу з фільму «Доживемо до понеділка»: «*Щастя – це коли тебе розуміють*»? І любов будується на розумінні. А конфлікт – це відсутність розуміння.

Єдність створюється не сліпим смиренням і послухом однієї особи іншій, а вмінням прийти до згоди в найважливіших питаннях. Чоловікові і дружині просто необхідно навчитися спілкуватися, розмовляти, обговорювати сімейні проблеми і поточні справи. Віра дуже шкодує, що з помилкового смирення робила те, що було важко їй як жінці, робила тільки з послуху чоловікові і ні разу не озвучила своїх власних побажань та пропозицій. Знову ж, мабуть, так було легше для неї, тому що вміти розмовляти, спілкуватися, шукати компроміс теж справа непроста, вимагає вміння і праці.

Конфлікт – це зіткнення думок, але зовсім не завжди він повинен закінчуватися сваркою і скандалом. Щоб розбіжності між чоловіком і дружиною не переросли в щось більше, потрібно вміти обговорювати спірні питання, шукати рішення, яке влаштовувало б обидвох. ■

Невелика схема ведення спокійної, конструктивної розмови для подолання конфліктної ситуації.

1. Провадити розмову треба тільки в спокійному стані духу. Ні в якому разі не намагатися щось вирішити у хвилину гніву і роздратування. « Запальний може зробити дурість», – сказано в притчах Соломона. Людина в такому стані просто не здатна адекватно оцінювати ситуацію і вести серйозну розмову, вона перебуває в стані афекту, за неї говорять її гнів і уражене самолюбство. «Ранок від вечора мудрішій». Чому? У стомленому, роздратованому стані дуже важко прийняти правильне рішення. Краще відкласти розмову до відповідної нагоди. За цей час емоції вляжуться, і рішення дасться легше.

2. Не забудьте помолитися перед обговоренням сімейної проблеми про дарування вам мудрості і спокою, а також про те, щоб Господь допоміг вирішити спірне питання і примирити подружжя.

3. Завжди виділяйте головну проблему, яку потрібно вирішити для досягнення миру і єдності в родині, не відволікайтеся на другорядні питання. І пам'ятайте: ми зібралися для того, щоб знайти рішення, а не щоб самоствердитися, залишити за собою останнє слово або, не дай Боже, образити людину.

4. Необхідно дати зрозуміти нашому опоненту, що він, як і раніше, дорогий для нас і що зібралися ми саме для досягнення миру і любові в сім'ї.

5. До конфлікту потрібно підходити об'єктивно і неупереджено, бачити свою провину і не звинувачувати у всьому ближнього.

6. І останнє. У першому пункті було сказано, що перед обговоренням потрібно дати деякий час для заспокоєння сторін , але й затягувати з серйозною розмовою не можна. Відчуження між подружжям може з часом зрости, і вирішити проблему буде вже складніше.

МОЛИТВА ЗАБІГАНИХ

Для того, хто живе у світі, активно виконуючи сімейні, професійні та суспільні обов'язки, і водночас хоче молитися, немає іншого шляху, ніж включити в молитву свою щоденність. Ансельм Грюн пише: «Праця, будень не є чимось чужим стосовно Бога: це духовне місце, де ми можемо вчитися любові, терпеливості, безкорисливості, поваги, послуху та відкритості до Бога і людей. Досвід Бога не застережений для тих, хто повністю відсторонився від світу, але доступний кожному, навіть і в самісінькій круговерті буденності».

«Якщо любиш – час завжди знайдеш, навіть не маючи жодної хвилини»
(о. Ян ТВАРДОВСЬКИЙ)

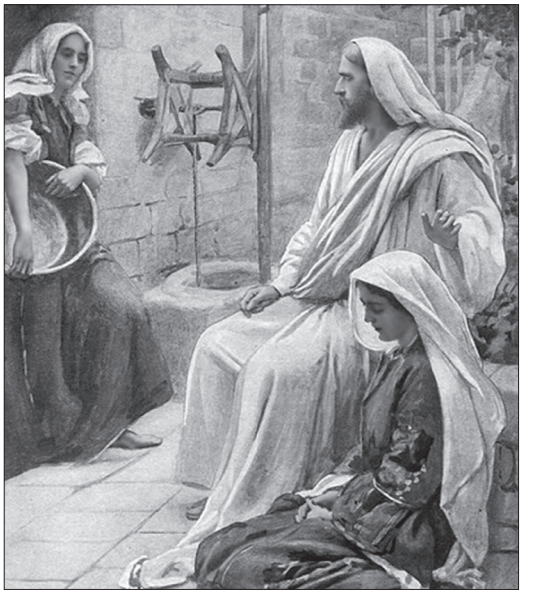

Ці слова у практичному сповненні викликають певні труднощі. У щоденному житті молитву й діяльність ми переживаємо як дійсності, незалежні одна від одної. Євангельські сестри – Марія і Марта – нездатні згідно оселитися у нашому серці. Найчастіше Марта не хоче знати Марії (праця витісняє молитву – хоча буває і навпаки), занедбує її та «виганяє з хати». Однак оскільки вона глибоко з нею з'єднана, то, усуваючи її зі свого життя, страждає. Чи можуть Марта і Марія жити в нас згідно і одна одну підтримувати? Чи можлива молитва у нашому такому заповненому працею житті?

Біографії святих кажуть, що так. То були люди не тільки великої праці, але насамперед великої молитви. «*Папа молиться, як дихає. Рано молиться перед Святою Месою, після якої настає довша або коротша подяка. Протягом дня часто він перетворюється на брилу медитативного зосередження. (…) Під час церемонії, коли треба приклякнути, а це треба зробити три-чотири рази, він залишається навколішках довгі хвилини. (…) Якщо стоїш на вдалому місці, звідки можна його бачити, то виразно видно, що між його пальцями пересуваються зернята вервиці*», – писав про Святішого Отця Івана Павла II Андре Фроссар.

Молитва й діяльність – це, за своєю суттю, дві сторони тієї самої реальності. У молитві ми звертаємося до Бога і живимося Його любов'ю, а в діяльності та праці те, що отримали на молитві (і що, по суті, є Його любов'ю) переказуємо світові, служачи іншій людині. Ось ідеал християнського життя: споглядання у дії! Воно є даром Божим, благодаттю. Однак як із нею співпрацювати? Від чого розпочати молитву? Є три кроки, які дозволять нам увійти у внутрішню молитву: 1) запрошення Ісуса до свого життя і перебування у Його присутності; 2) живлення Його словом; 3) спрощення життя.

Запросити Ісуса

Уважно прочитавши Євангеліє, відкриємо, що Ісус любив забіганих людей. То до них Він звертався у першу чергу, то з ними охоче роз-

мовляв, і з-посеред них вибирав учнів. Петра й Івана Він покликав, коли вони були зайняті риболовлею, Матея зустрів, коли той сидів при столику митаря, а з самарянкою заговорив, коли вона прийшла черпати воду з криниці. Дві тисячі років тому Ісус зустрічав людей у їхній буденності, й до кожного з нас Він також приходить у конкретиці нашого життя. «*Ось стою при дверях і стукаю; якщо хтось почує Мій голос і відчинить, увійду до нього, вечерятиму з ним, а він зі Мною*» (Одкр. 3, 20).

Першою умовою розвитку в молитві є запрошення Ісуса до свого життя, тобто встановлення зв'язку з Ним. А оскільки Він є Бог втілений, то, виходить, запросити Його – це також прийняти дійсність, у якій ми живемо: здоров'я чи хворобу, такий чи інший вигляд, чоловіка, жінку, дітей, працю… Буває, що цей на позір простий жест запрошення Ісуса у щоденність дається нам нелегко. Ми переживаємо опір. Джерела його різні.

Інколи нам здається, що Бог надто великий, аби займатися нашими дрібними справами, – тобто, по суті справи, ми не віримо в Його особисту любов до нас.

Інколи побоюємося Його приходу, бо соромимося свого життя, в якому не всюди «прибрано, як годиться», – а отже, не віримо у Його милосердя.

Інколи не хочемо Його запросити, оскільки не маємо охоти, щоб Він вводив у нашому житті свої порядки, – тобто не віримо у Його доброту.

Живе у нас страх перед Богом, не тільки тому, що Він перевищує всіляке людське розуміння, але також і тому, що цей страх постійно підтримується культурним тлом, а не раз і нашою особистою історією, в якій ми не зазнали безкорисливої любові. Біля джерел цього страху таїться сатанинська підозра, яку давно-давно засіяв змій у серці Єви, і який ми дістаємо у спадок разом із первородним гріхом: Бог зовсім не добрий, Він ревнивий до своєї сили, бо знає, що як з'їсте плід із цього дерева, то будете такі, як Він (пор. Бут 3, 4-5).

Бажаючи розпочати шлях молитви, потрібно усвідомити те, що наш образ Бога фальшивий, і повернути йому сяйво, згідне з тим, яким Його образ сяє у Біблії, а особливо у Євангелії. Це здійснюється просто через довірення Йому себе. Довіра стає солідним фундаментом, на якому може постати будівля нашої молитви.

Один раз запросити Ісуса до свого життя, хоч це і фундаментальний акт, але цього замало. Обов'язковим стає укріплення Його присутності у нашому щоденному житті. Від початків християнства цій меті слугувала проста вправа: пригадувати собі про Бога протягом дня, підносити до Нього не тільки думки, а й серця. Вілфрід Стініссен пише: «*Якщо заглушуватиметься і бездумно дозволятиметься, аби наші думки та почуття безладно блукали будь-де, то досвід покаже, що молитва буде щоразу важча». Так відбувається тому, що молитва «стосується любові, а любові не можна обмежити визначеним часом*».

Простим вираженням перебування у присутності Бога є так звані короткі молитовні акти, або ж подячні чи благальні зітхання, керовані до Бога, який перебуває обік нас. Це можуть бути свої слова, молитви святих, або Ісусова молитва, практикована у Східній Церкві. Особливу роль можуть виконувати рядки Псалмів, оскільки саме Псалми містять чимале багатство конкретного людського досвіду. Одна з моїх знайомих, молода мама трьох дітей, казала, якою прекрасною нагодою стати у Божій присутності є годування або переповивання наймолодшої дитини, яке супроводжується у пам'яті уривком із Псалма 131: «*як тихе немовля на лоні матері, так у мені душа моя*».

Жити словом Божим

Перебування у щоденній Божій присутності неможливе без постійного, систематичного живлення Божим словом. Чому? Тому що без цього живлення наша молитва стане мілкою, буде не так розмовою з Богом, як кружлянням

довкола себе і власних справ. Слово Боже дає зовсім нову перспективу, оскільки дозволяє піднестися понад власним способом мислення та поглянути на своє життя у світлі віри.

Живлення Божим словом – це насамперед медитація, яка є сходженням об'явленої істини з розуму до серця. Практикована тривалий час, вона провадить до глибокої внутрішньої переміни та відкриває шлях до споглядальної молитви (контемпляції), яка дозволяє, як казав св. Ігнатій Лойола, бачити Бога в усьому.

Існує чимало методів контемпляції, але незалежно від того, який ми оберемо, одне є певним: на неї потрібен час. І саме тут ми торкаємося моменту найбільшого напруження в нас. Ми не маємо часу! У нас його так мало, що присвячувати його – причому систематично, щодня – на медитацію видається справою майже неможливою. Сьогодні ми націлені на кількість та ефект. У нашій праці – і в житті також – рахуємо успіх, продуктивність, виробництво. Чи можна дивуватися, що така «непродуктивна» діяльність, як молитва, навіть у когось, хто особисто зустрівся з Ісусом і хоче переживати життя у Його присутності, випадає з напруженого розкладу дня?

Але без часу на щоденну медитацію важко уявити християнське зростання. Вочевидь тут ідеться не про якісь довгі години, проведені на молитві, а про щось значно менше: про 20-30 хвилин, щоденно пожертвуваних Богові. Такий вибір часу молитви пов'язаний з обмеженістю, особистим рішенням, а також – не біймося цього слова – з євангельською радикальністю. Говорячи мовою занять із управління часом, ідеться просто про те, щоби включити особисту молитву в коло справ «важливих, хоч і не термінових», аби вона стала одним із пріоритетів дня. Ансельм Грюн, бенедиктинець, пише про це таким чином: «*Складно не помітити факту, що чимало людей справді пригнічені величезною кількістю праці. Якщо, попри це, я хочу ставитися до молитви серйозно, так само серйозно, як до праці, то існує тільки один вихід: передбачити у плані свого дня постійний час для неї. Подібно як у важливих справах не можна покладатися на випадок, але обов'язково потрібно визначити для них певні терміни, так само я маю визначити сталий час для молитви, щоб вона не була справою випадку*».

З проблемою, як знайти час для молитви, боровся також і о. Генрі Ноуен, голландський психолог і теолог, автор дуже популярних книжок про духовність. Бажаючи впорядкувати своє життя, він одного разу сім місяців провів у монастирі траппістів, де детально обговорив цю тему з абатом Джоном Едом. «*Як я можу розвивати справді глибоке духовне життя, якщо я знову занурююсь у вихор своєї праці?*» – питав він. «*Молитва є для мене чимось майже неможливим: у призначений для неї час я думаю про численні справи, які мені ще треба виконати*». Отець Ед відповів йому: «*Єдине рішення – це щоб Ви визначили сталий порядок молитви, якого не можна порушувати без узгодження зі своїм духівником. Прошу, отче, визначити якийсь прийнятний час, а коли Ви його вже визначите, то прошу його за будь-яку ціну дотримуватися. (…) Якщо Ви від цього досвіду не відступите, а вистоїте, то почнете поступово розуміти, що різноманітні задуми, плани та обов'язки зовсім не такі пильні й важливі, як вам здавалося, і вони втратять свою владу над Вами. Вони перестануть відбирати Вашу увагу в час, призначений для контакту з Богом, і посядуть у вашому житті відповідне для них місце*».

Спростити життя

Уділена Ноуенові порада абата Еда провадить нас до наступної умови молитви в буденності: до обов'язковості спростити життя. Це означає не більше й не менше як відкинути нашу забіганість! Це нелегко, оскільки у нинішньому світі бути зайнятим – це бути важливим і незамінним. Скидаючи панцир забіганості, ми нерідко опиняємося віч-на-віч зі своєю власною пусткою, в якій стає чутно голос на-

шої слабкості та безпорадності… і в якій до нас може промовляти Бог.

Відкинення забіганості здійснюється насамперед у зовнішній сфері, там, де «наміри, плани та обов'язки», з-посеред яких багато виявляться не такими вже палючими й невідкладними. Це вимагає зусиль і зречення, тобто аскези. Однак якщо ми послідовно будемо відкидати те, що впроваджує неспокій та розпорошує, – спізнаємо благодать. Тоді хтось, хто полюбляв проводити довгі години біля комп'ютера, відкриє, що йому це вже не так і потрібно для щастя; інший, хто не міг уявити собі життя без щоденних телефонних розмов зі знайомими, з подивом ствердить, що, однак, може без цього жити; любителька серіалів зможе без проблем відмовитися від чергової серії. Навіть любляча мати може тоді помітити, що намагається вирішити надто багато проблем своїх дітей.

Проте зовнішні зречення – не найважливіші. Як свідчать усі вчителі молитви, її розвиток стає неможливий без спрощення свого нутра і зречення себе. Мета молитви – аби Він зростав, а я малів (пор. Ів. 3, 30). Отже, доки ми дозволяємо своїм схильностям керувати собою, доти не даємо місця Божому діянню. «*Все одно, – пише св. Іван від Хреста, – чи буде птах прив'язаний тільки тонкою ниткою, чи грубшою, бо та й та його прив'язують; доки він не обірве ту чи другу, не зможе злетіти вільний*». Зречення себе є другою стороною нашого звернення до Бога, оскільки, саме звертаючись до Нього, ми тим самим відвертаємося від себе та створінь.

Внутрішнє зречення має бути практиковане в думках, пам'яті та уяві. Якщо ми присвятимо своєму нутру хоч трошки уваги, то без труду помітимо, що протягом дня наші думки зайняті багато чим непотрібним: ми блукаємо у минулому або будуємо плани на майбутнє, переживаємо вчорашній фільм або ранкову сварку, мріємо і фантазуємо. Ми не вміємо жити в теперішньому, а цим самим закриваємося від контакту з Богом, який присутній саме «тут і тепер». Отже, що робити? «Щоразу, коли усвідомлюємо, як наша уява будує кришталеві палаци, або наша пам'ять прикликає непотрібні справи та речі, тоді одразу ж (може, з допомогою коротких молитов) потрібно відбудувати свій зв'язок із Богом. (…) Під час їжі, купання, коли йдеш, чекаєш на автобус, або коли прокидаєшся серед ночі. Першим зреченням є вправляння у тому, щоб перебувати у Божій присутності».

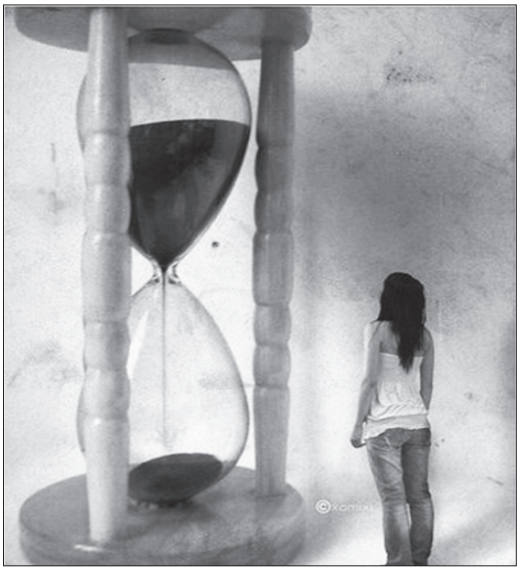

На визначення того, що (в собі та довкола себе) ми маємо спростити, нас найкраще наведуть розсіяння, яких ми зазнаємо під час молитви. Оскільки вони є «продовженням» наших життєвих розсіянь, то метод давати їм раду схожий: не втікати від них, а прийняти їхню наявність, і потім довірити їх Богові, свідомо стаючи у Його присутності. Саме ця позиція, як на молитві, так і в щоденному житті, робить так, що наше життя стає щоразу більш одностайне і просте, оскільки ми даємо в ньому щоразу більше місця Богові. Якщо ми так житимемо, то праця буде вже не «плодом власних рішень та ініціативи, а вслуховуванням і послухом внутрішньому голосові», а діяльність наша буде позначена глибоким миром, без поспіху і жадібності. ■

Люцина СЛУП

Папа Франциск запевнив українських семінаристів у молитві за Україну

«Бажаю запевнити вам свою духовну близькість в ці хвилини страждань, я справді близький з вами у молитві. У Церкві – багато страждань!» Цими словами Папа Франциск звернувся до студентів з України та Близького Сходу, які були поміж кількома тисячами учасників зустрічі Єпископа Риму з ректорами та студентами Папських Колегій Риму, що відбулася опівдні 12 травня 2014 р. в залі ім. Папи Павла VI у Ватикані.

Зустріч, що тривала понад годину, проходила у формі запитань від студентів та відповідей Святішого Отця, які він давав експромтом, наводячи багато прикладів зі свого життя та жартуючи з властивим йому гострим почуттям гумору.

Поставлені запитання стосувалися того, як поєднати наукове формування із духовним та церковним; труднощів життя у спільноті, такій як Колегія; що Папа, який рік тому залишив свою батьківщину, на основі свого досвіду може порадити тим, які приїхали до Риму; запитували про постійне розпізнавання, чуйність та особисту дисципліну. Ще інші запитання стосувалися того, яким повинен бути священик, придатний для здійснення нової євангелізації та які людські якості священик повинен розвивати, щоб відповідати образові Доброго Пастиря? ■

За матеріалами Радіо Ватикану

Папа Римський написав листа в. о. Президента України

Папа Римський Франциск молиться за пошук мирних шляхів врегулювання кризи в Україні. Про це йдеться у листі Святішого Отця до в.о. Президента України, Голови Верховної Ради України Олександра Турчинова.

Голова Католицької Церкви у своєму листі висловлює співчуття українському народу, «особливо згадуючи про жертв напружених конфліктів, що вибухнули в ці останні місяці, а також про тих, які страждають з причин нинішніх подій».

«Водночас запевняю про мою молитву, щоб Влада Вашої країни, втягнені сторони, а також вся міжнародні спільнота не припиняли пошуку мирних рішень через діалог та переговори, терпеливо та використовуючи усі можливі засоби в цьому напрямку.

Я не сумніваюсь, що буде зроблено усе можливе, щоб заспокоїти душі та відновити стосунки взаємної поваги та довіри, долаючи атмосферу недовіри та пригнічення, яка ризикує поширитися ще більше та завадити досягненню спільних і довготривалих домовленостей», – йдеться у зверненні Понтифіка. ■

За матеріалами Католицького оглядача

У школах Ізраїлю вивчатимуть християнство

Міністерська комісія Кнесету у справах освіти почала впроваджувати в шкільну програму вивчення християнства. Значення нового проекту полягає в тому, щоб «показати школярам світло, а не тільки темряву в ставленні християнського світу до євреїв».

Міністерська комісія у справах освіти пояснила, що рішення про введення вивчення християнства прийняли у зв'язку з 50-річчям з дня смерті Папи Івана XXIII, відомого тим, що «під час Другої світової війни, будучи посланцем Ватикану в Туреччині, він врятував кілька тисяч євреїв».

Ізраїльські рабини виступили проти вивчення в школах християнства і назвали рішення комісії у справах освіти «непрощенним злодіянням». ■

За матеріалами Католицького оглядача

Проповіді Папи стали бестселером

Книжка, що містить імпровізовані проповіді, які Папа виголошував під час ранкової Літургії в каплиці Дому св. Марти, найкраще продавалася на Міжнародній виставці книжок у Турині.

Святий Престіл вперше відвідав книжковий ярмарок в Турині.

«Я бачу велике зацікавлення особами Пап. Канонізація підживила видавничий рух, пов'язаний з діяльністю Івана XXIII та Івана Павла II. Але справжнім шоком для видавців, і не тільки католицьких чи християнських, але всіх є постать Папи Франциска», – говорить учасник Міжнародної виставки книжок у Турині о. Тадеуш Левицький.

«На нинішній виставці понад 2 500 видавців, католицьких – близько 50. Проте на стенді видавництва, що спеціалізується на кіно, мистецтві та театрі є аж вісім нещодавно виданих книжок, присвячених Папі Франциску, св. Іванові Павлові II і св. Іванові XXIII, а також їхньому зв'язку з культурою. Це специфічний феномен. Зацікавлення релігійними справами все сильніше віддзеркалюється у видавничому русі й серед читачів», – наголошує о. Левицький.

За матеріалами Католицького оглядача

Єпископи Литви перед виборами до Європарламенту закликають не забувати про захист християнських цінностей

«Наше спільне благо, сила країни і нації залежить від професійних політиків – людей, яким ми довіряємо свої справи», – нагадують єпископи Литви, що поширили звернення перед виборами до Європарламенту.

Як повідомляє агентство ELTA, католицькі єпископи заявили, що вибори змусять ще раз задуматися над тим, які політики представлятимуть Литву в Брюселі і в Страсбурзі.

«Від обраних європарламентарів залежатиме, які рішення будуть схвалені, а які – ні. Давайте поцікавимося, які нинішні члени Європарламенту прагнули захищати християнські цінності Європи, а які були невірні своїм передвиборчим обіцянкам», – йдеться у зверненні єпископів.

За матеріалами Католицького оглядача

Церкви на Тернопільщині підпалив донеччанин, який гостював у Почаївській Лаврі

Підозрюваного у підпалі 11 травня православного і греко-католицького храмів у селищі Залізці на Тернопільщині, затримали правоохоронці.

«Вже наступного дня міліціонери володіли інформацією про особу ймовірного палія. Затримали його у Почаєві Кременецького району. Як не дивно, але зловмисник був близьким до Церкви – в тому розумінні, що під дахом Свято-Успенської Почаївської лаври знайшов прихисток і шматок хліба після звільнення з в'язниці. 33-річний чоловік родом із Донеччини. Незважаючи на молодий вік, уже чотири рази був судимий. Минулого року, звільнившись із місць позбавлення волі, на малу батьківщину не повернувся, а став обживатися на Кременеччині», – повідомляють у секторі зв'язків з громадськістю Управління МВС у Тернопільській області.

За словами затриманого, як передають правоохоронці, його головним мотивом були гроші. В одному храмі розжився на 20 грн, а в іншому – на 32 грн. Мовляв, пожежу влаштував, запаливши церковні книги, аби замести сліди.

За матеріалами Католицького оглядача

О МАРІЄ, МАТИ БОЖА, МОЛИСЯ ЗА НАС!

М. І. ГРЕХ,
Заступник директора школи з виховної роботи

Є на світі місця, де земля зустрічається з небом.
Там, де сонце сміється, де Матінка Божа свята.
В цих місцях світло Боже нам у спадок дається,
І міняється світ, і радіє душа.

Таким місцем постала фігура Божої Матері, встановлена на шкільному подвір'ї Сопошинської ЗОШ І – ІІІ ст. Жовківського району Львівської області. Це дарунок школі від парафіян Храму Різдва Пресвятої Богородиці (УГКЦ) нашого села.

У недільний весняний день, День Матері, під мелодійний спів учасників церковного хору процесійною ходою у супроводі пароха о. Ярослава Петрухи прибули сюди парафіяни, щоб низько вклонитися Матері Божій. Слова пісні «Йдемо до Тебе, Божая Мати» злинули над селом, стукаючи у кожну домівку, до кожного серця, запрошуючи всіх мирян на свято Марії.

Урочиста мить: Посвята статуї Матері Божої з Дитятком на руках

У цей час співали над нами небеса і хор ангелів манив нас у небесну блакить туди, де Вона, Пресвята Богородиця, огортає нас своєю любов'ю.

Ласкаво голублять всіх весняне сонечко, і здається, що це Матір Божа зігріває нас своїм теплом.

У цей день, Маріє, все для Тебе:
Сміх дитячий, запах пелюсток,
Тихий спів молитви, чисте небо,
І з любові сплетений вінок.

Велично на її честь звучить Молебень. Звертаючись благальними словами до Пречистої Діви Марії, ми відчуваємо, що Вона наповнює наші душі безмежною втіхою і радістю.

Дивлячись на світлий взірець життя Пресвятої Богородиці, ми повинні наслідувати її у своєму житті, бо Вона наша Мати.

Тут до Тебе, Матінко Господня,
Ми зібрались у святковий час,
Щоб до свого серденька сьогодні
Ти всіх ніжно пригорнула нас.

– Матері Божої ласка, – наголосив у своїй проповіді о. Ярослав, – як та невичерпна водиця, спливає сьогодні на всіх, хто прийшов поклонитися своїй Пресвятій Неньці. На серці стає тепло і любо. Минають всі незгоди і негаразди. Всі стають єдиною родиною, бо Мати Божа єднає нас.

Молися за нас, Пресвята Богородице Діво.
За всіх тих, хто вертає з далеких доріг.
І за тих, хто іде на щоденну роботу,
І за тих, хто ступає на школи поріг.
Молися за нас!
І візьми під покров материнський,
На життєвих стежинах усіх бережи.
Заступайся за нас, Пресвята Божа Мати.
І до серця свого, ми благаєм Тебе, пригорни.

Про безмежну любов Матері Божої до дітей, про її об'явлення та опіку розповіла директор школи Л. С. Пак:

– Сьогодні кожне дитяче серце має зробити все для того, щоб з палкою любов'ю прибігати до стіп нашої Небесної Цариці і просити у неї заступництва. Звертаємось до неї та благаймо, щоб захищала нас, бо вся наша надія у ній.

Вчімось у Марії щирості, яка б панувала і в глибині серця, і в словах, і у вчинках, щоб не бути лицемірами і не роздвоюватися. Роздумуючи про Пресвяту Діву Марію, Матір воплоченого Слова і Вчительку духовного життя, дякуймо за те, що Вона вчить і виховує нас у своїй любові.

Саме з досконалою співпрацею церкви і школи повноцінним християнським життям розвивається і виховується підростаюче покоління.

Сьогодні в нашій рідній школі
Постала статуя прекрасна.
Це Мати Господня ось тут, серед нас,
Така, як та зіронька ясна…

Такі слова лунали з уст дітей, прославляючи Матір Божу. Зворушливо звучали пісні у виконанні Лілії Грех та церковного хору.

Таке дійство увійде в історію школи і збережеться в пам'яті селян. ■

СВЯТА МЕТА ОТЦЯ-ПОЕТА ЯРОСЛАВА ЛЕСІВА

Петро ШКРАБ'ЮК,
(З книги "Сто кроків до Храму: невідоме про відоме")

Сьогодні мова буде про людину особливо величної і трагічної долі – про священика й поета Ярослава Лесіва, котрий писав:

Я родом зі зелених гір,
Що Птолемей назвав – Карпати.
Я з кременю, води і зір,
Приречений любити і страждати.

Бо народився Ярослав у селі Лужки Долинського району на Івано-Франківщині. Це було 3 січня 1945 року. Його хресним батьком був вояк УПА – окружний політреферент "Кармелюк". Після хрещення "Кармелюк" (очевидно, це псевдо) потрапив у засідку і загинув...

"Мені випало продовжувати справу хрещеного батька", – розповідав Ярослав пізніше, коли після закінчення в Івано-Франківську фізкультурного технікуму вступив до нелеґальної організації "Український народний фронт" – і 1968 року, коли мав двадцять три роки, його заарештували та засудили на шість літ ув'язнення. Відбував строк у Мордовії, потім – у Владимирі. І тут сталася те, що визначило його основне покликання – душпастирство.

"Все виглядає якось фантастично, – згадував о. Ярослав. – Це було на початку 1972 року у Володимирській спецтюрмі. Мені приснився сон: Великдень, рідне село Лужки, наша мила церковця, багато образків... Один із образків попадає мені в руки. На одній стороні – зображення Христа, а на другій – великими літерами такий напис: "Не великими будьте, а святими". Я розповів цей сон моїм друзям, вони одночасно сказали, що я повинен стати священиком. Чому? Бо всі політичні діячі хочуть бути великими і мало хто – святим. Бути великим – значить поборювати інших, а святим – поборювати самого себе. Я дав обіцянку Богові і своїм друзям, що стану священиком" (ж. "Світло", 1992, ч. 10).

Одначе став Ярослав Лесів священиком аж через шістнадцять літ. Бо 1973 року, відбувши термін ув'язнення, він повернувся додому, невдовзі (1978) вступив до Української Гельсінської групи – і його заарештували вдруге та кинули ще на два роки за ґрати. А кинули, як писав його однотабірник Зеновій Красівський у листі-спогаді "Владимирський централ" (ж. "Українські проблеми", 1991, ч. 2), "не за політику, не за вірші, не за приналежність до української групи Гельсінкі, а за наркотики". Ці наркотики йому підкинули. Се була звична практика

кагебістів – підкинути наркоту чи звинуватити чесну людину у зґвалтуванні, крадіжці і т. ін.

Чи міг Ярослав Лесів уникнути цього покарання, іншими словами – своєї мученицької долі? Не міг. "Я повністю свідомий, які труднощі і перешкоди на нашій дорозі, але іншої дороги не бачу і приєднуюся до людей, яким дорога святість ідеалів свободи і прав людини". Це ж підтвердив і в поетичних рядках, звертаючись до народу:

Я все віддав тобі в офіру,
Я кинув все тобі під ноги.
Собі лишив бесаги й ліру,
І терном встелену дорогу.
І вже видніється Голгота –
Мій хрест в руках, його нестиму,
І гавкає за мною пса,
Сміється й шкіриться у спину.

Отже, відбув Ярослав Лесів і цих два невільничих роки. А 1981 його за сфабрикованою справою засуджено втретє на п'ять літ. В знак протесту він голодував сто дев'яносто два дні. Ледве вижив. Але це не допомогло. Колишній політв'язень, художник і мислитель Опанас Заливаха в колективному збірнику ув'язненої лірики "Очима серця" (Харків, 1993), пише, що "Ярослава Лесіва третім ув'язненням кинули в табір побутв'язнів, сподіваючись, що там, за інсинуаціями органів, побутовці покінчать з ним. Ярослав, майбутній о. Лесів, вийшов з табору живим. Понад триста в'язнів з почестями провели Ярослава за браму табору: "Нє забивай, молісь о нас, Ярослав!"

І Ярослав молився. 1986 року він повернувся до дружини й сина Тараса, вступив до підпільної духовної семінарії – і після двох років навчання, 27 грудня 1988 єпископ Павло Василик рукоположив його у священичий сан. Пророчий сон шістнадцятирічної давності, ще під час першого ув'язнення, сповнився.

Мов пилинка в сонячнім промінні,
Легка, світла, наче неземна, –
Так душа моя в часи прозріння
Яснокрило в небо порина.
Благословенна мить! Немає
Бажань, ні мук, ані тривог,
І тільки лет в яснім безкраї,
Лиш мить і вічність,
Я і Бог.

Та ще перед висвяченням, а потім як душпастир і член Комітету захисту Української греко-католицької церкви Ярослав Лесів з отцем-василіянином Андрієм Явдощаком, мирянами Степаном Хмарою, Ганною Мороз та іншими вірними відстоював права УГКЦ, виступав за її леґалізацію в Москві на Арбаті, де тричі оголошував голодівку. А в ніч з 9 на 10 жовтня 1991 року, вже за незалежної України, вороги нашої держави організували автокатастрофу – і Ярослав Лесів загинув. Що це був нещасний випадок – ніхто не вірив і не вірить досі. Отець Лесів загинув, маючи неповних сорок сім літ, із них тринадцять провів у радянському ГУЛАЗі. Поет-священик наче передбачав свою смерть. Ще в ув'язненні він писав:

Душа болить, болить, болить,
І тиші смок стискає горло,
Я знову підведуся гордо.
Одну лиш мить, коротку мить
Розпука, як дев'ятий вал,
Мене вкриває з головою,
"ШІЗО" – аїдовий підвал
Зімкнув безвихідь наді мною.
Із дна страждань,
Із серця глибини
В терпкому розпачі-печалі
Благословляю сутнє на землі
І вас, кати мої, прощаю,
І прощаюсь...

Оце – "і прощаюсь" – вельми пророче. Натомість попрощатись із священиком-мучеником, священиком-патріотом прийшли до Болехова більш як сто священиків і близько ста тисяч мирян. І це теж вельми симптоматично. "Священик, на мою думку, – говорив о. Лесів, – не повинен відмежовуватися від усіх насущних проблем суспільства, а навпаки, – перейнятись всіма проблемами, боляками та хворобами суспільства, пропустити їх через свою люблячу душу і серце, через християнські істини, і ними, як ліками, оздоровлювати людей" (ж. "Світло", 1992, ч. 10). Саме таким і був о. Ярослав. Люди це бачили, люди про це знали. Тому і прийшли так масово провести свого душпастиря у вічність, в історію.

На закінчення ще один вірш отця Ярослава:

Ти накуй мені,
Накуй мені, зозуле,
Літ-дукатів срібно-золотих,
Не лічи отих,
Що десь минули,
Бо вони в мені ще не заснули,
Плач одчаю не затих.

Ти накуй мені,
Накуй мені, зозуле,
Днів щасливих низку буриину.
Час біжить, стікає,
Я старію
В день – сто літ,
Інакше не умію,
В полум'ї безвиході горю.

Ти накуй мені,
Накуй мені, зозуле,
До кінця, аби на вістрі,
На щиті
Серед тих, що з пострілом
Вмирають,
В солов'їній пісні оживають,
Воскресають у святій меті!

КРЕХІВСЬКИЙ ВІДПУСТ НА «ТЕПЛОГО МИКОЛАЯ»

бр. Лука ГОРГОТА, ЧСВВ

Уже багато років звідусіль приходять до Крехівського монастиря численні прочани і потребуючі, які шукають душевного спокою і зцілення та мають потребу у Божому слові і молитві. З особливим трепетом і покорою багато людей молиться біля двох чудотворних ікон, які є у монастирському храмі Переображення: Верхратської Богородиці і св. Миколая Чудотворця. Тому кожного року в травні тут існує традиція проводити відпуст на честь свята Перенесення мощей св. Миколая, або, як кажуть, «теплого Миколая», який є покровителем Крехівського монастиря.

Цього року відпуст відбувся 17 – 18 травня.

Прочани почали прибувати вже у суботу зранку. Кожен протягом двох днів міг підійти на духовну розмову чи пораду до котрогось з отців, приступити до сповіді і прийняти Святе Причастя, щоб таким чином отримати повний відпуст і Боже благословення та ласку для себе чи для когось із своєї родини чи друзів.

Відпустова програма розпочалася о 14:00 год. походом до джерела, де відбулося освячення води і окроплення паломників, благословення хрестиків, вервиць, ікон, медаликів. О 16:00 год. відбулася Хресна дорога, присвячена 25-ій річниці виходу УГКЦ з підпілля. Розпочав її протоархимандрит Василіянського Чину о. Генезій Віомар. Надалі кожен з отців-василіян мав науку для паломників на тему значення мучеництва у житті Церкви та його свідчення в житті новомучеників УГКЦ, а також в чому саме полягає бути християнином для кожного з нас у XXI ст. Завершальне слово мав владика-номінат Василій Тучапець, ЧСВВ, колишній Ігумен Крехівської обителі.

О 20:00 год. Вечірню з Литією служив о. Пантелеймон Саламаха, протоігумен Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні. Після Вечірньої відбулося винесення чудотворної ікони св. Миколая на відпустову площу. О 22:00 год. розпочалася Божественна Літургія під проводом владики-номіната Василя Тучапця, ЧСВВ. Під час проповіді він говорив про те, що єдиною перешкодою для кожної людини є гріх, якого людина повинна якнайшвидше позбуватися і уникати. Адже коли людина є у грісі, вона сама собі створює проблеми, від яких і страждає. Проповідник зробив певне порівняння сьогоднішньої ситуації із долею ізраїльського народу, про що читаємо у Святому Письмі: коли народ відвертався від Бога, почина-

лися проблеми. Коли навертався, а саме зрікався гріха, знов отримував мир і спокій у своїй країні. Тому неодноразово був заклик до молитви за Україну, щоб Господь допоміг нашій країні вийти з тієї важкої ситуації, у якій ми тепер живемо.

Під час Вечірні співав спільний хор ієромонахів-василіян, братів-новиків і братів-семінаристів з Брюхович. Божественну Літургію співав октет «Деісіс» Брюховицької семінарії. Тож усі прочани могли насолоджуватися монашим співом.

Опівночі розпочалися науки, які провадив о. Корнилій Яремак, ЧСВВ. Темою наук було роздумування над притчею про блудного сина. Щоб кожен із слухачів міг призадуматися, у чому саме полягало відступлення молодшого сина від свого люблячого батька. І зважити, ким є зараз кожен з нас: молодшим сином, що є гордим і постійно хоче виділитися, але своєю самовпевненістю довів себе до злиднів; чи старшим, що «страждав», бо вважав, що батько його не любить. Проте вирішення цієї проблеми у кожної людини є одне. Прийняти любов Небесного Батька, який, незважаючи на наші проблеми, вади, характери, вподобання і недосконалість, продовжує нас любити. Людині залишається лише довіритися цій любові і довірити Отцеві своє життя. Під час проповіді на Молебні до Пречистої Діви Марії о. Корнилій наголосив на вмінні віддатися під покров Богородиці, тому що живемо у неспокійний і нестабільний час. Прикладом є наймолодший Герой Небесної Сотні Роман Гурик, якому було 17 років, і ніхто не думав, що його життя так трагічно обірветься. Тому неодноразово отець заохочував прочан до молитви за Україну. Після молебню брати-семінаристи виконали пісню «Пливе кача по Тисині», яка стала, можна сказати, гимном героїв Небесної сотні. Після чого була відправили панахиду за Героїв Небесної Сотні і всіх, хто віддав своє життя за Україну.

Одночасно у храмі Преображення нічні чування проводив о. Віталій Попадюк, ЧСВВ. У програмі чергувалися різні моління: Молебні, молитви за хворих, за щасливу долю України, Вервиця з духовними роздумами про Небо.

Зранку після Утрені та Молебню до св. Миколая об 11:00 год. розпочалася Архиєрейська Свята Літургія. Очолили службу владика-помічник Київської єпархії Йосиф Мілян і владика Нью-Вестмінтерський Кен Новаківський з Канади. З ними співслужили: владика-номінат о. Василь Тучапець, ЧСВВ, Протоархимандрит ЧСВВ о. Генезій Віомар і вислужений протоігумен Провінції Найсвятішого Спасителя, а теперішній генеральний вікарій і радник протоархимандрита о. Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ, Протоігумен Провінції Найсвятішого Спасителя о. Пантелеймон Саламаха, Протоігумен Провінції Святого Миколая на Закарпатті о. Павло Райчинець, Протоігумен Провінції святих Кирила і Методія у Словаччині о. Методій Біланчик і вислужений протоігумен Словацької провінції о. Володимир Седлачек, ігумен Крехівського монастиря о. Атанасій Євуш, інші настоятелі ЧСВВ, ієромонахи та священики-гості. Уже традиційно Божественну Літургії чудовим співом прикрасив парафіяльний хор Крехівського монастиря під керівництвом вислуженого магістра і протоігумена Провінції Найсвятішого Спасителя о. Василя Мендруня, ЧСВВ.

Євангельську проповідь виголосив владика Йосиф Мілян. Він наголосив на тому, що людина завжди у своєму житті хоче комфорту. Такого ж комфорту людина має прагнути і в духовному житті. А такий комфорт нам може дати лише Христос, що є живою водою для кожного, хто її потребує. Для того, щоб приймати цю воду вповні, потрібно уникати гріха.

На закінчення Літургії слово мав владика Кен Новаківський, який закликав усіх прочан до молитви за Україну. Він сказав, що в усіх парафіях Канади вірні моляться у намірені за щасливу долю України. Щоб усі українці знали, що вони є не самі і що їх підтримує світ.

На кінець, о. Пантелеймон Саламаха подякував владикам, усім отцям, що співслужили і сповідали людей протягом двох днів, о. Атанасію Євушу і братії Крехівського монастиря за служіння і проведений відпуст. Після Літургії владики уділили вірним своє благословення і повний відпуст. ■

УКРАЇНСЬКІ ПРОЧАНИ НА КАНОНІЗАЦІЇ ПАП ІВАНА ПАВЛА ІІ ТА ІВАНА ХХІІІ у Ватикані 27 квітня 2014 року

Ігор ЯКИМЯК

27 квітня 2014 року Католицька Церква актом канонізації доповнила свій календар ще двома святими, а саме блаженним Папою Іваном Павлом ІІ та блаженним Папою Іваном XXIII. Ця визначна подія в історії Вселенської Церкви вкотре оживила паломницький дух прочан усього світу, які з нетерпінням поспішали до Вічного Міста Риму на цю святкову подію.

Серед паломників усього світу, які поспішали на канонізацію, була група українських прочан, що вирушили до Ватикану під проводом Патріаршого Паломницького Центру УГКЦ. Нашу паломницьку групу можна назвати до певної міри всеукраїнською, адже в ній були присутні люди з різних куточків України: Донецька, Миколаєва, Харкова, Києва, Львова, Івано-Франківська, Сокаля, Стрия, Тернополя та Ужгорода. Організацією нашого паломництва керував брат Юрій Дрофяк, який пригадував нам важливі моменти нашого паломництва, розповідав про кожне святе місце перед тим, як ми мали туди прибути, щоби таким чином нас приготувати на прийняття тієї благодаті, яка в особливий спосіб є там присутньою. Окрім брата Юрія, організатора нашого паломництва, серед нас були також присутні священики. Духівником нашого паломництва був отець Віталій Лупій, керівник паломницького центру Сокальсько-Жовківської Єпархії УГКЦ, який впродовж цих спільно проведених днів став для кожного з нас батьком, духовним провідником, проповідником, сповідником та, безперечно, хорошим співбесідником. Окрім отця Віталія, серед нас були ще два отці: Андрій Кащук та Михайло Підлипний. Саме завдяки їхній присутності наше паломництво було глибоко духовним. Адже кожен паломник, окрім Божественних Літургій, котрі звершували отці, мав змогу провести з ними духовні розмови, приступити до Святої Тайни Покаяння, поспілкуватися на різні теми богословського характеру. Така, можу сказати, велика кількість священиків у нашому паломництві – це безперечно Божий дар, з якого кожен з паломників намагався в міру своїх потреб користати під час духовної мандрівки.

Прямуючи до Ватикану, ми відвідали ще ряд святих місць. Це були місця віри та культури, місця великих паломництв та частих відвідувань вірних з усього світу, місця, де жили святі люди і залишили нам приклад, як можна осягнути небо. Тому хочемо в цьому нашому коротенькому слові поділитися з Вами тим, що пережили протягом нашого паломництва.

Розпочали ми нашу духовну мандрівку з Угорщини, а саме з міста Маріяповч, де у церкві святого Михаїла знаходиться копія славної на усю Європу чудотворної ікони Пресвятої Богородиці (оригінал – у церкві святого Стефана у Відні), перед якою кожен з нас мав нагоду помолитися. Відтак через Відень ми вирушили нічним переїздом до Падуї (Італія), до храму святого Антонія Падуанського, де мали нагоду молитися біля його мощей, що зберігаються в одній з бічних каплиць храму. Падуя відома ще й тим, що тут багато років трудився Галілео Галілей, а ще є фрески Джотто, найбільш повна колекція його робіт.

В Падуї неподалік від храму святого Антонія знаходиться собор Святої Юстини, в якому зберігаються мощі святого Євангелиста Луки, того, який бачив воскреслого Христа, був учнем апостола Павла, лікарем, першим іконописцем, мучеником і помер в місті Фівах у Греції. Його мощі були перенесені до Константинополя, а пізніше передані монастирю в Сербії, звідки їх викупили італійці в турків у часи Середньовіччя.

Час нашого паломництва минав дуже швидко. Переїжджаючи з міста до міста, відвідуючи щоразу нові святині, долаючи сотні кілометрів, ми щасливо дісталися Ватикану. Настав святковий момент. Пробравшись якомога ближче до площі Святого Петра, ми почули як богослужіння розпочалися молитвою до Божого Милосердя та Літанії до всіх святих, під час якої відбувся процесійний вхід служителів. Перед початком Святої Літургії постулятори звернулися до Святого Отця, з проханням про визнання святості, після чого промовивши молитву до Святого Духа, Папа Франциск прочитав формулу канонізації. Відтак було внесено та покладено на призначеному місці ікони новопроголошених святих. Їх принесли Флорібет Мора Діаз з Коста-Ріки, зцілена за заступництвом святого Івана Павла II, та племінники святого Івана XXIII. Звідусіль почали лунати оплески та вигуки «Святий, святий, святий!» Наступного дня після канонізації нам вдалося побувати в соборі святого Петра, де ми мали змогу помолитися біля його гробу та мощей священномученика Йосафата Кунцевича.

Відвідавши ще ряд базилік та соборів у Ватикані (храм Христа Спасителя, Папську базиліку Санта Марія Маджоре, одну з чотирьох основних базилік Риму, та інші), ми вирушили до Італійського містечка Сотто-ільМонте у провінції Бергамо, на краю Альп, де народився і виріс Джузеппе Ронкаллі, майбутній Папа Іван XXIII. Відомо, що щороку понад мільйон паломників приїжджають, щоб відвідати «папські місця». Завдячуючи Богові а також і нашому провідникові брату Юрію Дрофяку ми їх також відвідали. До них належить la Cascina Palazzo – будинок, де народився Джузеппе Ронкалі, la Colombera – будинок, де Папа провів своє дитинство, Maitino Ca – родинний будинок Ронкаллі в період 1925 – 1958 років, який нині є музеєм пам'ятних речей Папи.

Побувавши на батьківщині Папи Івана XXIII, ми відвідавши ще Венецію, вирушили до Вадовіц (Польща) – батьківщини Папи Івана Павла II. Нам вдалося побувати у родинному будинку Войтил, в якому майбутній Папа провів перші 18 років свого життя. Також мали нагоду молитися в костелі, у якому Кароля було охрещено, а опісля молодий Кароль прислуговував тут на богослужіннях та часто молився. Кординатор нашої групи брат Юрій Дрофяк запропонував нам відвідати місцеве кафе, в якому папа смакував місцеві тістечка «кремувки», що ми і зробили. Дуже були смачні!

Наша паломницька мандрівка з молитвою на устах та спокоєм в серці продовжувалася. Отець Андрій Кащук запропонував нам відвідати ще одне відпустове місце, яке знаходиться неподалік від Вадовіц, – Кальварію Зебжидовську. Це місце дуже любив Святий Папа Іван Павло II. Як ми дізналися зі слів отця Андрія, в Кальварії є Хресна Дорога, побудована на взір єрусалимської. До монастирського комплексу

належать 42 невеличких костели та капличкі і багатокілометрові кальварійські стежки. Цей храмовий комплекс був збудований та присвячений Хресним мукам Ісуса Христа на зразок Єрусалимського храму Гробу Господнього («Кальварія» у перекладі з латини означає «Голгофа»). Також ми дізналися, що монастир бернардинців у Кальварії відомий тим, що тут часто бував у роки дитинства та юності Кароль Войтила. У житті Кароля Кальварія Зебжидовська займала особливе місце. Коли у дев'ятирічному віці померла його мати, батько привів його помолитися на Кальварію і, вказавши хлопчикові на ікону Богородиці, сказав, що відтепер Вона – його Мати.

Дорогою до Кракова ми зупинилися в його тихому зеленому передмісті Лагевніках, де похована свята Фаустина Ковальська, знана в усьому світі як проповідниця Божого Милосердя. Сюди щодня їдуть сотні людей з різних країн світу помолитись перед образом Божого Милосердя і вклонитись мощам сестри Фаустини. Санктуарій Божого Милосердя в 2002 році освятив Папа Іван Павло II. Його висота сягає 42 метри, згори відкриваються чудові краєвиди на місто. Саме в Лагевніках 17 серпня 2002 року Папа посвятив світ Божому Милосердю. Сьогодні там знаходиться ампула з кров'ю Івана Павла II. Колишній секретар покійного понтифіка кардинал Станіслав Дзівіш отримав її від лікарів римської клініки Джемеллі у 2005 році перед упокоєнням святого.

Наступним у нашому паломництві був Краків – місце в якому майбутній Папа Кароль Войтила душпастирював. В Кракові ми відвідали Вавельський Катедральний Собор, в якому коронували та ховали королів, а поряд із ними відомих артистів і державних діячів, а також Площу Ринок та Маріацький Костел, який виглядає таким суворим ззовні, однак всередині приховує багатство оздоблення і шедеври готичної культури. З Кракова ми вирушили до України.

Дорогою додому кожен ділився своїм враженнями та духовним досвідом, які він отримав під час паломництва. Це, безперечно, були одні з найкращих днів кожного з нас. В усіх на устах була радісна та щира посмішка, яка виходила із серця. І саме нею кожен з паломників хотів поділитися зі своїми сім'ями, родичами та друзями. Адже правдива радість хоче, щоб нею ділилися з іншими та дарували її, подібно як це робили Іван Павло II та Іван XXIII. ■

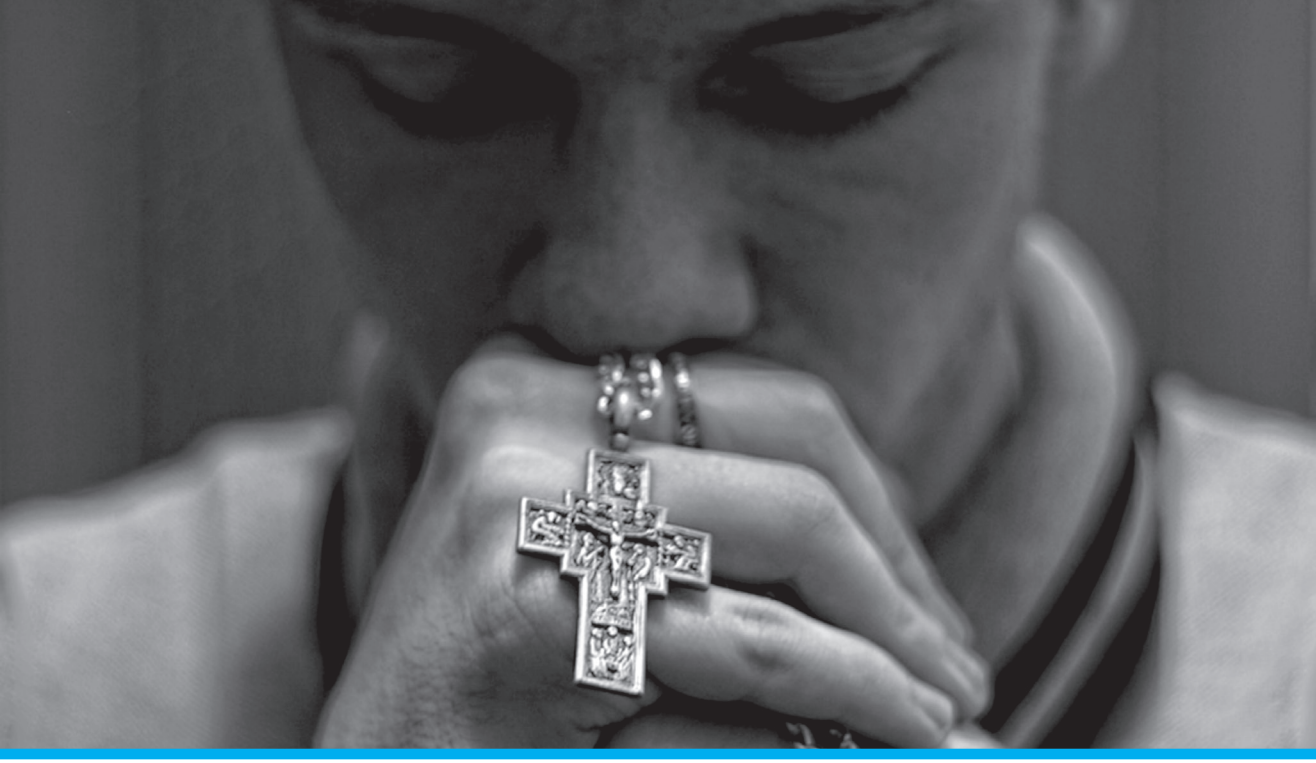

МОЛІТЬСЯ ЗА ВОРОГІВ ВАШИХ!

Іван ЯР

Ця повчальна історія почалась з того, що Анатолій, сусід Мирослава, приніс додому цуценя, яке йому подарував один старий знайомий. Жили вони в невеличкому двоповерховому будинку на тихій вулиці. Навколо будинку було огороджене подвір'я, зайти в яке можна було з вулиці через хвіртку або ворота, які закривались, а вхід в будинок був з тильної сторони подвір'я. Толік випускав бавитись цуценя на подвір'ї, і воно бігало, граючись зі своїм хазяїном і сусідами. І все б нічого, якби не порода цієї собаки – це був пітбультер'єр, з породи тих псів, власників яких в західних країнах прирівнюють до власників вогнепальної зброї. Якщо такий пес вчепиться зубами в свою жертву, то така хватка називається мертвою, відтягти його дуже важко.

Як відомо, діти ростуть швидко, особливо чужі, що ж до цуценят, то оглянутися не встигли, як Рембо, так Толік назвав своє цуценя, виріс до розмірів дорослого пса, з гострими зубами і тупою мордою. І не знати з якої причини, але цей пес незлюбив Мирослава. При його появі він гарчав, намагався кинутися на нього. Толік тоді хапав пса за нашийник і казав: «Не бійся, він тобі нічого не зробить, він просто бавиться». Але Мирослав одного разу був свідком, як такий самий пес вчепився в задню ногу іншої собаки, і п'ять дорослих чоловіків хвилин п'ятнадцять не могли його відтягнути.

Толік проживав із своїм батьком, невеликого зросту худеньким чоловіком, який, за відсутності хазяїна, вигулював собаку на подвір'ї. Щоправда Рембо виводили гуляти на поводку і навіть деколи одягали намордник, але на подвір'ї все це здіймали, щоби пес міг вільно побігати. І такі моменти були найнебезпечнішими для Мирослава. Одного разу, коли він спускався сходами з другого поверху, двері квартири Толіка відчинились, і звідти вийшов його батько, тримаючи собаку на поводку. Поводок був десь до двох метрів завдовжки. Вибігши, пес вздрів Мирослава і миттю кинувся на нього, роззя-

вивши пащу. Хтозна, що могло статися, якби не поводок. З великими труднощами батько втримав Рембо, але той все-таки дотягнувся до поли Мирославової куртки, і одним зубом роздер її, як лезом бритви, сантиметрів на два. «Нічого собі, гострі зубки!» – подумав Мирослав. Іншого разу, повертаючись додому, Мирослав побачив Толіка із закривавленою рукою. «Граючись, ненароком зачепив», – винувато пояснив той. Ще йому розповідали, як сусід, який підвозив своєю машиною Толіка і його пса, ледве ухилився від його зубів, коли той кинувся на нього ззаду, а міг би втратити скальп.

Було ясно, що будь-коли може статися біда. Мирослав намагався поговорити з Толіком і вимагав, щоб той виводив пса тільки з намордником і на поводку. Але той тільки казав, що нічого не станеться, що Рембо тільки грається і ніякої небезпеки немає.

– А твоя закривавлена рука? А те, що він кидався на мене?

– Це все випадковість.

Настала пізня осінь, і темніти почало рано, а Мирослав повертався з роботи пізно. І коли відчиняв хвіртку, входячи на темне подвір'я, молився, щоб щасливо дійти додому. Так далі тривати не могло. Нерви в Мирослава почали не витримувати. Під вечір в його голові крутилося тільки одне: як щасливо добратися додому. В голову лізли різні думки, як вирішити цю проблему – від того, щоб налякати свого сусіда «крутими» хлопцями, до того, щоб отруїти собаку. До дільничного він звертатися не хотів, не бажаючи вплутувати міліцію в цю справу, а отруїти пса було не так то легко, тим більше, що після цього він нажив би собі ворога.

Перед приходом додому він почав дзвонити дружині, вказуючи приблизно час, коли прийде, і та мусила чатувати на подвір'ї і на сходовій клітці, щоб Мирослав безпечно зайшов до хати. Існувала й певна небезпека для дітей. На Мирослава деколи находила така лють, що він подумки насилав різні кари на свого сусіда. Але його стримувало те, що він був людиною релігійною і ходив до церкви. Він навіть питав поради в старого священика, як йому бути, і той, на здивування Мирослава, порадив йому отруїти пса. «Це є звірятко», – сказав він, – «і якщо воно є небезпечне для вас, то, зробивши так, гріха мати не будете». Але Мирослав не хотів цього робити.

Якось під час вечірньої Служби Божої йому спало на думку відмовити декілька молитов за свого кривдника і його батька. З того часу щодня молився за них. «А чому б не дати за нього на Службу Божу і не прийняти за його навернення Святе Причастя?» – подумав якось. Мирослав дав спочатку на одну Службу Божу, потім на три і, нарешті, на 30 днів. Не минуло й семи Служб Божих з тридцяти, під час яких він приймав за навернення свого сусіда Святе Причастя, як Анатолій виїхав зі своєї квартири в іншу, яку він найняв, забравши і свого ненависного пса. Через деякий час злий собака почав становити серйозну загрозу і для самого господаря, якому прийшлось за допомогою лікаря-ветеринара його безвихідно усипити.

І тут Мирослав згадав слова Ісуса Христа з Євангелії: «А я кажу вам: Любіть ворогів ваших і моліться за тих, що гонять вас; таким чином станете синами Отця вашого, що на небі, який велить своєму сонцю сходити на злих і на добрих і посилає дощ на праведних і неправедних. Бо коли ви любите тих, що вас люблять, то яка вам за це нагорода? Хіба не те саме й митарі роблять? І коли ви вітаєте лише братів ваших, що надзвичайного чините? Хіба не те саме й погани роблять? Тож будьте досконалі, як Отець ваш небесний досконалий» (Мт. 5, 44-48).

Мирославу стало соромно, соромно за те, що він сам хотів вирішити свої проблеми, а не вдався одразу по допомогу до Господа Бога. «Як часто, – думав він, – ми тріпаємось, вигадуємо якісь комбінації, вдаємось до всяких

пройдисвітів та екстрасенсів, щоб вирішити якісь свої проблеми, коли потрібно лише одного: очиститись з наших гріхів і звернутись зі своїми бідами до нашого Доброго Господа через молитву, піст, покаяння і Святе Причастя в наших намірах. І якщо вони є чисті й корисні для нас, Бог обов'язково їх вислухає і не забариться з допомогою. «Все, що не попросите в моє ім'я – дасться вам». Для Мирослава раптом стало ясно, що диявол дуже боїться, коли внаслідок його підступів людина, проти якої вони спрямовані, не злиться, не мститься, а починає благословити і молитися за того, руками якого сатана чинить зло. Він одразу залишає ту людину, бо не хоче, щоб ми молились один за одного, особливо за чиєсь навернення. Якщо не хочеш мати ворогів – не проклинай їх і не бажай їм зла, а молися за них і благослови їх, бо вони теж є дітьми Божими і Він їх любить не менше ніж нас, і «станете синами Отця вашого, що на небі…»

***

Всі події, викладені в цьому оповіданні, є реальними, змінені тільки імена, і автор, учасником яких він був, міг би навести ще декілька аналогічних прикладів зі свого життя. Молитва, піст і Святе Причастя – ось наймогутніша зброя в боротьбі проти диявола. «Цей рід виганяється молитвою і постом», – казав Ісус Христос. Зараз, коли пишу ці рядки, наша Батьківщина знаходиться у великій небезпеці. Руками Путіна диявол хоче знищити нас, хоче знову насадити тут розбрат, брехню, підкуп, ненависть, зло. І робить він це руками опущених, зомбованих наскрізь брехливою кремлівською пропагандою, обдурених людей: сепаратистів, диверсантів, терористів, – просто морально деградованих, за яких треба багато молитися і постити. Але Ісус Христос виразно казав: «Петре, ти скеля, на цій скелі я побудую свою церкву і ворота пекольні її не подолають».

Тому, любі браття і сестри, закликаємо вас: моліться і постіть за навернення тих обдурених людей, руками яких ЗЛО робить свої чорні діла, моліться за тих, хто керує ними і направляє їх, моліться за навернення Росії, до чого ще майже сто років тому закликала Пречиста Діва Марія. Господь Бог не хоче смерті грішника, а його навернення, і ми, як це не дивно звучить, можемо допомогти Йому в цьому; так, так, саме ми, немічні і грішні люди. Ми маємо багато спасенних молитов, серед яких наймогутнішою є Вервиця. Але найдієвішим є жертвування Служби Божої і Святого Причастя в цьому намірі. І сатана відступить від них. Якщо ми не будемо байдужі, бо теперішнє лихо стосується всіх нас, і пожертвуємо бодай по три Служби Божі і Святі Причастя в цих намірах, то всі пекольні плани Кремля і його очільника неодмінно розсиплються в прах. І пам'ятаймо: якщо ми вважаємо себе християнами, то не можемо бути осторонь, не можемо просто дивитись, як руйнують нашу Неньку-Батьківщину. Ця жертва є під силу будь-кому, але наслідки її будуть справді спасенними для нас. Доведемо політикам, що не вони, а Бог керує світом!

З вірою і надією до Господа Бога – і Він неодмінно вислухає, помилує і спасе нас. ■

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!
СЛАВА УКРАЇНІ!

З ЄВХАРИСТІЙНИМ ІСУСОМ

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Після теплого весняного дощу немов би від довгого зимового сну прокинулася земля і ожила вся її рослинність. Зазеленілась травичка на газонах, дерева повипускали із бруньок свої листочки. Навіть пташки, як тільки почало зранку виднітись, стали перелітати з дерева на дерево, вимощуючи собі гніздечка.

До храму спішила старша жінка на великопосні реколекції. Навпростець ідучи через огороди, вона обросила своє взуття і, підійшовши до церковної брами, стала витирати черевички. Привітавшись з отцем-реколектантом, тут же запитала:

– Отче, прошу зайти до нас, а вірніше до мого батька, він лежить хворий, тож треба його висповідати. У мене сьогодні вихідний день. Це тільки Ви зможете зробити. Все хвилююсь за нього. А зараз ще, поки людей немає, мене посповідаєте.

– Я до Ваших послуг, ходімо в храм, будете першими до сповіді.

Після Служби Божої і реколекційної науки жіночка підійшла знову до священика, кажучи:

– Хочу Вам сказати, отче, що мій батько ніколи не сповідався і, мабуть, не схоче сповідатись.

– Нічого, – відповів отець, – це не перший випадок. Якщо навіть не захоче сповідатись, все одно його потрібно відвідати.

– Але у його кімнаті не прибрано, і він не хоче, щоб там наводити порядок, виганяє мене, як тільки хочу щось прибрати.

– Тим краще, бо найперше необхідно навести порядок у його душі, а потім він погодиться на порядок у хаті.

– Та чи вдасться Вам? Він сам фронтовик. Хоч був хрещений, але партія завела його так далеко, що, здається, ніколи не вибереться з цього тупика, а ще до цього, дуже впертий і не піддається, щоб з ним поговорити щось про Бога. Не вірить, і все… Можливо тільки змарнуєте час…

– Ні, ні у мене є півтори години вільного часу, тож ідемо до нього. Я тільки з собою візьму Святі Тайни і олію для оливопомазання.

Вдома у хворого на отця Миколу найперше подіяв неприємний запах. Кімната була вузька і довга, до шести метрів, з одним вікном, мало освітлена. Поруч з шафою стояло металічне ліжко на пружинах, на якому лежав хворий. Біля нього стояв невеликий неприбраний столик, на якому лежали якісь газети, сухарі, печиво і вода. Кухня, що знаходилась на коридорчику була також у запущеному стані.

– Ось священик з вами хоче поговорити.

– Який священик? – глянув недовірливо, і тут же промовив з якоюсь навіть злобою:

– Сопляк, буде мене вчити, – відвернувся до стіни, на якій висіли у рамці під склом фронтові фотографії.

Пані Ліда цього не сподівалася, засоромившись, вибачилась перед отцем і вийшла з хати, а отець Микола залишився сам на сам з її батьком Іваном Івановичем. Це був виснажений недугою старець, який більшість своїх років прожив самотньо у цій кімнаті.

Отець дивився то на хворого, то на Євхаристійного Ісуса, що знаходився в дароносиці. Він не знав, що говорити, і думав, чи не краще все це залишити і йти назад до храму.

– На що жалієтесь, що Вас болить, – почав співчутливу розмову з хворим.

– А ви, що – доктор?

– Ні я не лікар, але хочу вам допомогти в духовний спосіб, бо я священик.

– І Ви такий молодий вірите в Бога, якого немає? Мені дивно. Скільки Вам платять? Я розумію: зараз час важкий, а жити якось треба, тому кожний шукає собі якусь роботу. За радянських часів так не було. Навіть дармоїдів заставляли працювати. Хіба не так? – повертаючись лицем до священика, хворий застогнав.

– Можливо, якась правда є у цьому, але я хотів би Вам розказати дещо про Бога, який Він добрий, що Вас також любить, тому я прийшов з добрим наміром. Знаю, що Ви пережили багато всього на цьому світі, доброго і недоброго, і тепер Ваше життя не легке.

– О, тепер звикли молоді повчати старших людей. Я Вам скажу, що мене життя навчило, що на світі правди немає. Якщо хочете, все розповім, хоч я не дуже про себе розказую іншим.

Мій батько загинув під час громадянської війни. Розказували, що його розстріляли більшовики, як петлюрівця, бо був ворогом народу. Вже тоді йому захотілось України, а мати в ці часи померла на тиф. Мене забрали сусіди, охрестили, і я в них виростав. У них були свої діти, то пізніше, мене віддали в трудову колонію, де я навчався і працював. Тоді всі повинні були працювати, навіть, діти – не так, як зараз.

Після закінчення школи направили у військове училище, і за два з половиною роки я став офіцером. Нам говорили, що ми найсильніші у світі і переможемо всіх імперіалістів. У Бога ми не вірили. Сталін ніколи б не переміг, якби вірив у Бога. До речі, він вчився на попа, але зрозумів, що це все обман, тому став більшовиком і переміг у війні фашистів, бо не щадив ні чужих, ні своїх.

Отець Микола, слухаючи всю цю розмову, жахнувся. У кімнаті було їх троє: Ісус Христос у Найсвятіших Тайнах, хворий, колишній фронтовик, і він, як душпастир. Тепер отець не дуже звертав увагу на хворого, а більше дивився на Ісуса, якого тримав у своїх руках, бо не було де покласти. Стіл був брудний і треба було прибрати його від непотрібних речей, а на думці були слова: «Будь, Ісусе, благословенний у Найсвятіших Тайнах утаєний. Ісусе, наверни цього нещасного чоловіка і прости йому всі його прогрішення, не дай, щоб Він Тебе зневажив…» Всі ці розмови не раз йому приходилося чути від різних людей. Щоб не образити хворого, отець навіть не насмілився поставити свічку на стіл, щоб він не подумав про щось смертне. Дивлячись на нещасного чоловіка, йому жаль стало його, бо ціле його життя було рабське, а він цього не розумів і возвеличував тих, які травили його душу своєю безбожною ідеологією в ненависті до інших людей.

Коли Іван Іванович замовчав на хвилинку, о. Микола став з крісла і сів ближче до нього. Взяв його за руку, яка не розгиналась у долоні, погладив ніжно його по плечі, кажучи:

– Ви прожили дуже важке життя: сирітство, армія, війна, і зараз Вам не легко. Хто Вас зараз відвідує? Друзі, діти, фронтовики?

– Ніхто до мене не приходить. Тільки на Новий рік і на дев'яте травня приносять щось у пакеті, а так… По правді сказати мене ніхто не любив і не любить, хіба, що на початку перша дружина, але залишила мене, бо знайшла собі іншого, – відповідав вже з довір'ям хворий.

– А я Вам скажу, що є Той, Який Вас дуже любить, – це Господь Бог. Він нам дарував жит-

тя не тільки тут на землі, але також у вічності, на яке треба тут заслужити.

– Ви знову за своє. Та я вам докажу сто разів, що Бога немає… Я був на фронті, де солдати падали, як сірнички, висипані з коробки. Війна має свої закони. Дали нам по сто грам, і вперед, де тебе чекає явна смерть: гарматний шквал, бомби вибухають, кулемети стрекочуть, а ззаду свої енкаведисти стріляють – тільки обернись. Справжнє пекло… Були такі, що на коліна падали, Бога благали, порятунку просили, але гинули, як і всі, чи то від куль, чи від снарядів. Я безбожник, але там були віруючі, то чому їх Бог не захистив. Біля мене один солдат зі сльозами благав Бога пощади, та нараз біля нас падає снаряд, і ми же обидва лежимо присипані землею. Тільки я залишився живий, легко поранений, а він – мертвий. То чому Бог не захистив його, адже ж він так Його благав пощади, бо, як і всі ми, хотів жити. Коли я про це комусь розказую, то мене слухають, але не розуміють, що творилося на цьому світі. Це треба було пережити. Тепер легко говорити про героїзм, про відвагу, але тоді не було часу думати про ці речі, бо кожна секунда могла стати кінцем твого життя.

Я бачу, що Ви є добра людина, ще не зіпсуті тою брехнею, тому може і вірите в Бога. У Вас, мабуть, були добрі батьки, брати, сестри, і Вас добре виховали. А у мене нікого не було. Батько мій був петлюрівцем, буржуазним націоналістом. Добре, що його вчасно прибрали.

Ви говорите, що Бог був і є. А чому Він дозволив, щоб його церкви розвалювали, попів у Сибір вивозили, в тюрми саджали і розстрілювали. Куркулів вивозили, але були зовсім невинні люди, які попадали під цю мітлу. Чому, чому??? Я це все бачив, але вірив, що все, що робиться, – справедливо, бо уряд, як мені здавалося, народний. Галстуків не носили, начальники ходили у військових шинелях. Дисципліна була, і всі боялися, тож був порядок. Село з голоду вимирає, ніхто слова не скаже. Кожен боявся хоч одним словом про це щось сказати, навіть начальство мовчало. Війни ми не боялися, бо знали, що переможемо будь-якого ворога.

Коли ми прийшли на «Західну», то були дуже здивовані. Неділя, щоб працювати, а там всі йдуть молитися до церкви. Зайшли в село, а люди від малого до великого – всі у храмі. І знаєте, що вони там роблять – відмолюють свої гріхи. Діти навіть сповідаються. І це зранку люди йдуть до церкви молитися. Для чого? Потім як став Сталін це все трощити: попів, буржуазію, куркулів. Одних в тюрми, других в Сибір, а ще інших на шахти. То чому їх Бог не захистив. Вже як там молилися, то ніде такого не бачив. А ще вам розкажу про війну.

Хоч ми вважали, що ми найсильніші і найрозумніші, але, як почалася війна – все прояснилося. Маса людей потрапила в полон. Голод – полонені вмирають, а їх називають ворогами народу. Нас обдурювали на кожному кроці. Говорили про героїзм, а ми з кожним днем відступали. Смерть або полон. То чого ж Бог нас не захистив? Що вони провинили? Де ж ця ваша Божа справедливість? На жаль, все перекрутили. Ще тоді всі, хто хотів влади, лізли у партію і прикривалися червоними квитками, а тепер все можна купити за гроші.

– Мені це все відомо, – відповів спокійно отець, – тільки одне мене дивує: чому Ви Бога так звинувачуєте, а про тих, хто розв'язав цю війну, промовчуєте? Мені здається, що Ви у Бога вірите, бо проти Нього виступаєте і навіть думками ведете з Ним безкомпромісну боротьбу. Але хто, як не Бог, вас захоронив аж до глибокої старості. Мабуть, про Вас пам'ятають у молитвах Ваші батьки, бо невинно вони загинули. Незважаючи на ці всі лихоліття війни, та після війни, Ви сьогодні при доброму розумі, говорите зі мною. А хоч собі ставили запитання: ким для вас є Христос?

Це запитання зворушило хворого, одразу відповів:

– Знаю, що Він народився в Ізраїлі у печері, а потім Його розп'яли на хресті і кажуть, що Він воскрес. Але я цьому не вірю. Як людина може

воскреснути, будучи мертвою? Ви бачили таке? Мені вже доходить вісімдесятки, а я такого не чув, щоб хтось воскрес.

– Ісус Христос був людиною і Богом. Дух Святий увійшов у Марію, і Вона народила Ісуса. А що Він воскрес – це і підтверджує, що Ісус Син Божий, правдивий Бог. Ось у Києві зруйнували Михайлівський собор, а зараз його знову відбудували, також ніхто цьому не вірив. Ви помрете, і потім ніхто тут не залишиться, але у свій час всі воскреснемо, як те зерно, що сіють, завмирає, а потім проростає. Хіба це не чудо? «Пшеничне зерно, коли не впаде на землю і не вмре, лишиться саме-одне, коли ж умре багато плоду приносить» (Ів. 12:24). Це і є наука Христова.

– Можливо, щось і є, я не проти цього. Тільки скажу одне: не люблю несправедливості, з якою стикаюсь ціле життя. Ось послухайте:

– Я, молодий офіцер, веду своїх бійців в атаку. Назад ходу немає, бо кулеметники косять тих, хто хоч на крок подався до окопів. Біля мене вже вдруге вибухає снаряд і засипає мене землею. Не знаю, як тільки я живим залишився. І коли я почав з-під землі вилазити, бачу перед собою німців. Ось так потрапив я в полон. Понад два роки був я в різних таборах для полонених. Росіяни знаходилися в найважчих умовах. Коли закінчилася війна, я опинився в американській зоні. Мене американці передали радянському командуванню. Тут знову почалися перевірки. Виявляється, що наше вище начальство чимось провинилося і доказують, немов би я добровільно здався в полон. Стали мене тягати на допити. Добре, що у мене була знайома дівчина. Це вже було після війни, і вона практично врятувала мене від Сибіру. У неї хтось з родичів був великим партійним начальником, то й заступився за мене. За те я мусів женитися на ній. Я її любив. У нас народилася дочка. Дружина моя працювала у військовому шпиталі медсестрою, і за її клопотанням я також працював, а радше служив при цьому медичному закладі. Після війни хворих, калік було дуже багато. Чимало бачив такого, що аж страшно стає на душі, коли побачиш людей, які доживають свого віку без відповідної опіки. Тоді ніхто не піклувався фронтовиками. Виживали, як хто міг. Майже десяток років з дружиною ми прожили рука в руку. А потім щось сталося з нею. Познайомилася з одним лікарем, з яким працювала. Мене залишила з дочкою, а сама виїхала з цим лікарем за кордон, перед тим подавши на розлучення зі мною. Це для мене було так несподівано і жорстоко, що я собі не находив місця. Знову несправедливість. Чому? Якими би ми не були розумними, але відповіді не можу найти. До сьогодні про неї нічого не знаю. Кажуть, була вона аж на Кубі. А мені залишила оцю кімнату, де ми жили з дочкою Лідою, поки вона не вийшла заміж. Зараз окремо живе зі своїм чоловіком. Це вона привела Вас сюди. Звідки вона повірила в Бога, не знаю, бо ми з дружиною ніколи не говорили про якісь Божі речі.

– Іване Івановичу, а Ви коли-небудь читали щось про Христа? – запитав отець хворого.

– Читати нам було заборонено, але про Бога, про Христа, я чув багато від людей. Порізному говорять про Нього. Скажу Вам правду, що я далеко стою від Нього. Ви мені поясніть, хіба я, бувший фронтовик, заслужив на таку старість? Нам обіцяли золоті гори, як переможемо ворога…

– А тепер трохи послухайте мене, недосвідченого, набагато молодшого і, можливо, без життєвого досвіду, так як я Вас слухав. Як не дивно, а між нами є сам Ісус Христос. Ось тут я у руках своїх Його тримаю. Ви не вірите, а я у це вірую. Мій батько також був на фронті, і все, що Ви розказуєте, він нам також розказував. Але він завжди вірив і вірить у Бога і мене навчав, щоб служив для людей особливо для бідних, стареньких, хворих якнайкраще. Я пообіцяв батькові, що буду служити. І сьогодні, коли йшов з Вашою дочкою сюди, я згадував свого батька, якого вже немає на світі. Він говорив, що в критичні хвилини на фронті всі рівні, віруючі й невіруючі, і однаково вмирали. Так що я дивлюся

на Вас, згадую свого доброго батька, який помер від фронтових ран кілька років тому. Мій батько також дуже, як і Ви, не любив несправедливості. За це йому не раз доводилось зазнати переслідувань від тих, хто був при владі.

Тоді фронтовик підвівся і, вдивляючись в очі священика, упираючись спиною до стіни, сказав:

– Я відчуваю Ваше добре серце і, дивлячись на Ваше спокійне обличчя, розмовляю з Вами, як з рідним, тому так розговорився. А взагалі я людина мовчазна, та, незважаючи на Ваш молодий вік, перед Вами я повністю відкрився і говорю навіть те, чого не повинен був говорити. Тож розкажіть щось про Бога, як Ви Його сприймаєте і розумієте.

Отець Микола зітхнув, подумавши: «Дух Святий діє. Дякую Тобі, Ісусе, що лід почав танути!» Найперше він почав розказувати про гідність людини, яку шанує Бог як своє створіння, коротко пояснював катехизм, починаючи, від створення світу, а також про Пресвяту Трійцю, про Ісуса Христа, нашого Спасителя, про Пречисту Діву Марію, про смерть і Страшний Суд.

Хворий так уважно слухав, що навіть сказав:

– Отче, Ви розказуєте зовсім по-іншому. Мені розказували байки, а Ви говорите щиру правду. Я все розумію, що Ви говорите, але чи мені Бог простить, бо я великий грішник. Я лаяв самого Бога на фронті і потім вдома, коли вже був на державній роботі, і багато було такого недоброго.

– Ісус Христос простив усім, що Його розпинали, і перші його слова були звернені до Отця Небесного: «Отче, відпусти їм, не знають бо що роблять.» (Лк. 23:34). Тож невже ж Вам не відпустить, коли Ви несвідомо зневажали Його.

– А що для цього я повинен зробити? Я ніколи не сповідався, та й до церкви не ходив.

– Сповідатись, хоч би і зараз, а я Вам у цьому допоможу, основне, щоб висловили жаль за свої гріхи, що робили у своєму житті щось недобре, тобто зло. То що, згідні? Тільки перехрестіться…

– Я згідний, тільки дуже мене не сваріть, – відповів, хрестячись, хворий.

Священик понурив голову вниз, дивлячись на Євхаристійного Ісуса, Якого тримав у своїх руках, і слухав сповідь фронтовика. Слово за словом, і сповідь добігала до кінця, як відчинилися двері. Від здивування Ліда перехрестилась і зачинила їх. Відтак були св. Причастя і св. Тайна Оливопомазання. Після всього отець запропонував ще спільну молитву, яку повторював хворий. Після короткої розмови і побажання о. Микола залишив кімнату, бо поспішав на реколекції. Йому дякувала зворушена радістю до сліз пані Ліда. Прийшла на третій день знову, розповідаючи про батька.

– Все перемінилось. Батько настільки став спокійним, що дозволив прибрати хату, стіл накрила новим обрусом, підлогу помила. Через місяць я б хотіла, щоб Ви знову навідалися до нього. Це тільки Ви могли його вговорити.

– Не я, а Євхаристійний Ісус. Коли я з Вашим батьком розмовляв я постійно дивися на Святі Тайни і просив Ісуса вирішити складну проблему сповіді. І це мені вдалося завдяки Божій присутності. Це була жива адорація.

– Так, отче, дякую Вам! Але у мене ще є син, він також несповіданий. Тож надіюся на Вас. Моліться за нього, щоб і він повернувся до Бога. ■

(З розповіді о. Миколи Фредини під час реколекцій в с. Зарічани, квітень 2014р.)
3 травня 2014р., м. Бар

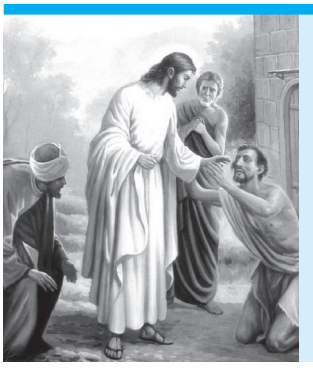

МОЛИТВА ПОЖЕРТВУВАННЯ СТРАЖДАНЬ

Ісусе, Божественний Спасителю, через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії жертвую Тобі моє тілесне терпіння та душевні скорботи в наміреннях святої Церкви, Апостольства молитви та … (назвати своє наміреннія).
Прошу Тебе, обдаруй повнотою вічного життя дітей, яким не дали змоги народитися. Огорни опікою родини, щоб силою Твоєї ласки успішно могли поборювати спокуси злого духа, з любов'ю приймаючи кожне життя та оберігаючи його від моменту зачаття аж до смерті. Вчини, щоб хрест, який несу, став для мене джерелом відваги, визволення та сили, щоб терпіння не позбавило мене надії, щоб не згасла моя віра, а любов щоб не маліла. А коли настане кінець мого життя, прийди по мене і запровадь мене до свого Царства. Амінь.

АПОСТОЛЬСТВО ХВОРИХ: ПРИГОРНУТИСЯ ДО СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО У СВОЄМУ СТРАЖДАННІ

Небо – твій дім

Минулого місяця ми святкували Вознесіння нашого Господа Ісуса Христа на Небо.

Любі хворі, спитаймо себе: чим для нас є Небо? Чи це є розмальоване склепіння старовинного нашого храму? Чи, може, це голубий простір над нами, коли виходимо на подвір'я і споглядаємо, як по ньому пливуть хмарки? Тоді думаємо, чи брати парасольку, бо буде падати дощ. А, може, небо є місцем, де перебувають постаті святих, які заслужили на це своїм праведним життям тут на землі?

Для одних Небо – це Богом благословенний світ, де вже немає воєн, конфліктів, навіть найменших родинних непорозумінь. Для інших Небо – це більше радості, більше вільного часу, більше друзів. Ці всі уявлення далекі від правди.

То чим є для нас Небо?

Слово «Небо» важко пояснити чи описати, а якщо хочемо описати, то нам не вдається цього зробити. Небо – це є вічність, де кінець є початком. Небо є місцем, де Бог бере нас на свої плечі, це вічна трапеза; це місце, де немає прощання чи розставання; це місце, яке важко описати людськими словами. Св. апостол Павло про Небо говорить: «Те, чого око не бачило й вухо не чуло, що на думку людині не спало, те наготував Бог тим, що його люблять» (І Кор. 2:9).

Можемо сказати, що Бог є Небом, а бути в Небі означає бути в добрих руках. Ми вже на землі можемо зазнати Неба, коли відкриємося для Бога і складемо своє життя в Його долоні.

Першим закликом св. Івана Павла ІІ був: «Відкрийте Христові двері!»

Любі хворі, страждальці, кожен день нашого життя – це дар Божий. І не забуваймо щодня, як тільки ми підвелись зі сну, хоч, можливо, цей сон був повен нічних терпінь, відкрити Христові двері своєї душі, щоб ми вже тут зрозуміли, що найбільше щастя – бути в Небі, бути разом з Христом у Пресвятій Трійці, бути разом з Матір'ю Божою Марією, з ангелами і всіма святими. Адже ж слова блаженств Ісуса Христа найперше звернені до вас, хворі: «Радійте і веселіться, бо нагорода ваша велика на Небі» (Мт. 5:12). «Небо – це наша справжня батьківщина; тут, на землі, ми лише подорожні» (ІІ Кор. 5:6). Щастя вибраних у Небі полягає в тому, що вони бачать Бога, тішаться любов'ю і приязню всіх мешканців Неба, позбавлені будь-якого зла.

Прийміть Духа Святого

Дорогі терплячі брати і сестри! Якщо уважно читаємо Євангеліє, то розуміємо, що Зіслання Святого Духа є обітницею Христа, яку Він дав сво-

їм учням. Для любові і Милосердя Ісуса до людей не існує жодних бар'єрів і перешкод.

Після воскресіння Ісуса Христа, коли перед тим учні пережили Його розп'яття і смерть, видається, що немовби забули вони обітницю свого Вчителя: «Однак кажу вам правду: ліпше для вас, щоб я відійшов, бо коли я не відійду, Утішитель до вас не прийде. Коли ж відійду, пошлю Його до вас» (Ів. 16:7).

Але коли Ісус увійшов до учнів своїх крізь замкнені двері, став серед них і промовив: «Мир вам! Як мене послав Отець, так я посилаю вас. Сказавши це, дихнув на них і каже їм: Прийміть Духа Святого» (Ів. 20:21-22).

Для Ісуса не існує замків, засувів. Він може увійти до кожної душі і сказати: «Прийми Духа Святого!» Це значить, дорогі брате і сестро, що, почувши цей голос, тут же відкинемо всяку недовіру, неспокій, страх і найбільше духовне лінивство. Відкрийтеся і не почувайтеся замкнутими, бо ви є великою спільнотою Святої Церкви. Церкви, яка вже тут страждає і терпить. Ви, хворі, будуєте цю живу спільноту і є учасниками будови Церкви Христової. Це і є ваше післанництво, ваша жива місія, на яку покладається сам Христос, хоч це все може відбуватися у невеликій кімнаті на ліжку, до якого ви звикли, несучи нелегкий хрест своєї недуги.

Святий Дух наповняє нас різними дарами, харизмами, талантами. Ці дари зобов'язують нас, в міру наших можливостей, сил, здоров'я, наснаги, взяти участь у творені живої спільноти Церкви – парафії, домашньої Церкви. Це не тільки наше право, але й обов'язок кожного християнина, навіть хворого.

Святкуючи Зіслання Святого Духа, стоячи перед таємницею нашої віри, спитаймо Господа Бога, як колись Мойсей: «Ким я є?» І отримаємо відповідь, завдяки якій зможемо наблизитися до Бога, а Бог наблизиться до нас і скаже нам:

«Я є з тобою, я є з вами» . Ми можемо у кожній спільноті звертатися до Бога: «Отче наш…». Бо наша життєва дорога провадить нас до Нього і з Ним ми подорожуємо, якщо навіть наша дорога є хресною.

Бог дотримався свого слова, і через свого Сина поселився в нашій людській природі. Та це зрозуміти можемо тоді, коли діє в нас Святий Дух. Тільки Святий Дух може спричинитися, щоб до нас діткнулася Божа Ласка, і тільки Він може нам допомогти в нелегких часах свідчити правду Божу своїм християнським життям на місці, яке призначив Бог.

Любі хворі брати і сестри, спільно просімо нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа, щоб Він послав нам Святого Духа, щоб Він дозволив нам жити послідовно правдою, наслідуючи Його під час несення нашого хреста в ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь.

Серце, що єднає нас у своїм Милосерді

«Найсвятіше Серце Ісуса єднає серця всіх людей доброї волі, слабих і грішних. Ісусове Серце єднає убогих духом і навернених, якими оволоділи пустота і зажерливість; заплаканих через кривди, заподіяні недобрими людьми і заплаканих над затертим образом Господа Бога в своїм серці; тихих і покірних, як ягнят, і навернених, що шукають даремно ціле життя для себе реклами і слави; спраглих справедливості і давніх злочинців, котрі, як блудні сини, своїми вчинками завдали журби батькам, відрікаючись від свого дому; милосердних і тих, які ціле життя були жорстокими; людей чистих сердець і людей із серцями, закопченими чорним димом; людей, які творять мир і спокій, і людей, що усамітнились через п'янство, сварливість і гнівливість; тих, що до кінця витривали у вірі, і тих, які плачуть, як Петро, відрікаючись від Бога.

Ісус є єдністю всіх сердець, тому ідімо за Ним. Ісус є світлом світу.»

Слова Ісуса: «Якщо ви не навернетеся і не станете, як діти, не ввійдете в Небесне Царство.» (Мт. 18:3).

Що означає бути дитиною? Бути дитиною – це мати чисте й невинне серце, серце, в якому живе Ісус, серце, яке може завжди сказати: «Ісусе, Ти в моєму серці, я вірю в Твою ніжну любов до мене. Я люблю Тебе.» Саме таким має бути наше серце: і твоє, і моє, і найменших цього світу, щоб ми могли підносити очі вгору, дивитися на хрест й усвідомлювати, як сильно полюбив мене і кожного з нас

зокрема» (Думки Матері Терези).

«Нехай Христове Серце буде центром усіх твоїх думок. Вдивляймося з почуттям зворушливої вдячності в ту чудову таємницю, яка притягує Ісусове Серце до Його створіння.» (Св. о. Піо).

Любі хворі, як мати дитині відкриває свої груди, які її кормлять, щоб розбудити в неї любов до себе, так Господь відслонює своє Серце, щоб показати нам свою любов до нас, щоб спонукати нас до взаємної любові.

Ісус відкриває своє Серце, коли пробили його списом на хресті.

Спаситель, вмираючи на хресті, віддає останню краплю Крові і води й каже: «Все для вас і з любові до Вас». Боже Милосердя символізують два промені. Голубий промінь означає воду, яка обмиває душі; червоний промінь означає кров, яка живить душі. Очищають душу й обмивають Тайни Хрещення і Сповіді, а живить нашу душу Тайна Євхаристії.

Це є образ Милосердного Ісуса, що виявляється любов'ю Бога до людини.

«О Ісусе Милосердний, розп'ятий на хресті, згадай про нашу годину смерті. О наймилосердніше Серце Ісуса, відкрите списом, покрий мене в годині смерті. О Крове і Водо, що вилилися з Серця Ісусового, як джерело незбагненного Милосердя для мене, обмийте мене з гріхів і провин моїх. Ісусе вмираючий, засновнику Милосердя, пом'якши гнів Божий у моїй годині смерті» (Св. сестра Фаустина).

Милосердя св. Вінкентія з Пауло

Св. Вінкентій вже з раннього дитинства виявляв велике милосердя до бідних і нещасних. Його хліб, а навіть і одежа ставали допомогою для вбогих. Одного разу, будучи пастушком, він віддав убогому всі свої заощаджені гроші. Його батько до цього випадку поставився вирозуміло. Він хоч і не був заможним, зауваживши доброту і розум сина, послав його на навчання. У школі Вінкентій добре вчився. Так що один адвокат взяв його у свій дім за вчителя двох синів. Після закінчення студій Вінкентія висвятили на священика. Будучи священиком, він завжди виявляв милосердя до убогих.

Св. Вінкентій жив згідно з Євангельськими засадами, реалізував їх у своєму щоденному житті.

У згаданому фільмі «Учитель Вінкентій» є одна важлива сцена, як святий Вінкентій розмовляє з двома жінками-аристократками про справи християнського милосердя.

В цей момент йому приносять дитину-підкидька.

Святий з предивною чарівною милістю схилився до дитини, вдивляючись у неї. Тоді одна з панночок звернула увагу і сказала, що це є дитина від гріха. Святий тут же відповів:

– Власне з огляду на гріх з Неба зійшов до нас Господь наш Ісус Христос. Чи Христос не прийняв би до своїх рук такої милої Йому дитини?

Отець Вінкентій підшукав для сиротки надійних опікунів і весь час цікавився вихованням малого.

«ЗОЛОТІ ДУМКИ» ДО РОЗДУМИ

«Якби терпіння Ісуса Христа були розділені на рівні частини між усіх людей, то ні одна людина не могла би знести належної частини цих терпінь. Наші хрести подібні є до квіток, які приносять плоди у відповідному часі»

(Св. Іван Віанеї)

«Як вода гасить вогонь, так вино притуплює розум. Хвилі морські поглинають кораблі, а вино губить людей»

(Св. Василій Великий)

«Нехай будуть благословенні руки, нехай будуть благословенні думки і серця всіх, які служать хворим»

(Св. Іван-Павло II)

«Хворий дізнається, чого вартує здоров'я»

(Народне прислів'я)

«Не потрібно жити ілюзіями, але зживатися з думками про свою кончину. Не зі страхом, який паралізує, лиш з надією, яка зберігає у нас бажання до життя, нам треба працювати і служити. Я вже давно прийняв рішення перебувати у справжньому очікуванні смерті з усмішкою, в якій душа моя розвеселиться, навіть у хвилині, коли це життя прийдеться залишити»

(Св. Іван XXIII)

«Холодна вода вранці і увечері є найкращою зі всіх косметик»

(Прислів'я Єврейське)

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС

Хочу висловити щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, і апостолу ЮДІ-ТАДЕЮ за вислухані молитви.

Зустрівшись на своїй життєвій стежині з дуже важкою і складною ситуацією, болем та безвихіддю, я почала молитися Дев'ятницю до св. Юди-Тадея. За вислухання моїх молитов і прохання я пообіцяла написати в «Місіонар» подяку. Як Ви вже зрозуміли, моя важка ситуація в житті знайшла вихід та й уже майже забулася…

Дякую, дякую і ще багато раз безмежно дякую Богу, Діві Марії, всім святим та особливо апостолу Юді-Тадею за вислухані мої молитви і просьбу!!! Люблю вас!!!

Дякую редакції «Місіонаря» за можливість написати таку подяку, яка лине до Небес!!!

З повагою Ольга,
с. Стара Скварява, Жовківський р-н., Львівська обл.

Я, Ірина, щиро дякую за велике чудо, яке сталося в мене. Я мала на чолі бородавку і молилася завжди у церкві перед розп'яттям Ісуса Христа, вмочала руки у свячену воду і доторкалася до стіп ніг знизу і згори. З великою надією я то робила. Продовжувалося то два – два з половиною роки. Молилася. Вкінці бородавка зникла, залишилася плямка. Я щиро дякую Матері Божій, всім святим за отриману ласку.

Ірина, м. Львів

Шановна редакціє часопису «Місіонар» та його читачі. Хочу розповісти невелику історію з мого життя. Мене звати Ольга. Мені 19 років.

Досить довго в мене нічого не виходило в пошуках роботи. Дуже через це переживала, адже кошти, які я попередньо заробила, швидко закінчувались. Хоча батьки і фінансово допомагали, та я розуміла, що так не повинно бути. Була пригнічена, тому що всі зусилля були даремними. І от випадково вдома натрапила на маленьку книжечку з назвою «Дев'ятниця до Божого Милосердя та Апостола Тадея».

Прочитавши її, я дізналась, що св. Юда-Тадей допомагає у всіх важких і навіть безнадійних обставинах. З великою надією та щирою вірою у Його поміч я почала молитись дев'ятницю до св. Тадея. І яке диво – на третій день відмовляння дев'ятниці мене прийняли на роботу, причому в подальших успіхах на цій же роботі я завдячую Господу Богу через посередництво св. Юди-Тадея, до якого я і надалі молюсь.

Тому моліться до цього святого, який дійсно наділений Богом великими ласками і могутнім заступництвом!

Захарко Оля, м. Львів

Через часопис «Місіонар» складаю щиросердечну подяку Господу нашому і Пресвятій Богородиці за їх доброту і вислухані молитви.

Особлива подяка св. Шарбелю та св. о. Піо за те, що вислухали мої молитви. Протягом дев'яти місяців я відмовляла дев'ятницю св. до Шарбеля та св. о. Піо про допомогу в народженні дитини, і вони почули мої молитви. Донечка народилася здоровою.

Я прошу всіх, хто має ті чи інші потреби, звертайтеся до згаданих святих зі щирими молитвами та великою вірою, і ви будете вислухані.

Від щирого серця дякую вам за все!

Лілія, м. Бучач, Тернопільська обл.

Пишу Вам тому, що рік тому, а може більше дала собі слово, що за отриману ласку напишу Вам. І ніяк не могла зібратися, постійно щось перечило.

Шановна редакціє часопису «Місіонар», на сторінках Вашого часопису хочу зложити щиру подяку Господу Богу, Божому Милосердю, Пречистій Діві Марії, св. Йосифові, св. Юді-Тадею, св. Шарбелю, о. Піо, св. Анні, св. о. Бенедиктові, св. Герардові, всім святим і ангелам за те, що вислухали мої молитви і допомогли мені знайти роботу. В мою сім'ю прийшли порозуміння і спокій, мир і злагода.

Хочу звернутися до всіх людей: моліться і вірте, що Всемогутній Господь через молитви святих завжди вас вислухає і обов'язково допоможе.

З повагою, ваша читачка
Софія, м. Жовква, Львівська обл.

КРОСВОРД «ЛИНЕ ПІСНЯ ДО ІСУСА»

Три крапки замініть словом із пісень

Підготувала Леся ШТИКАЛО

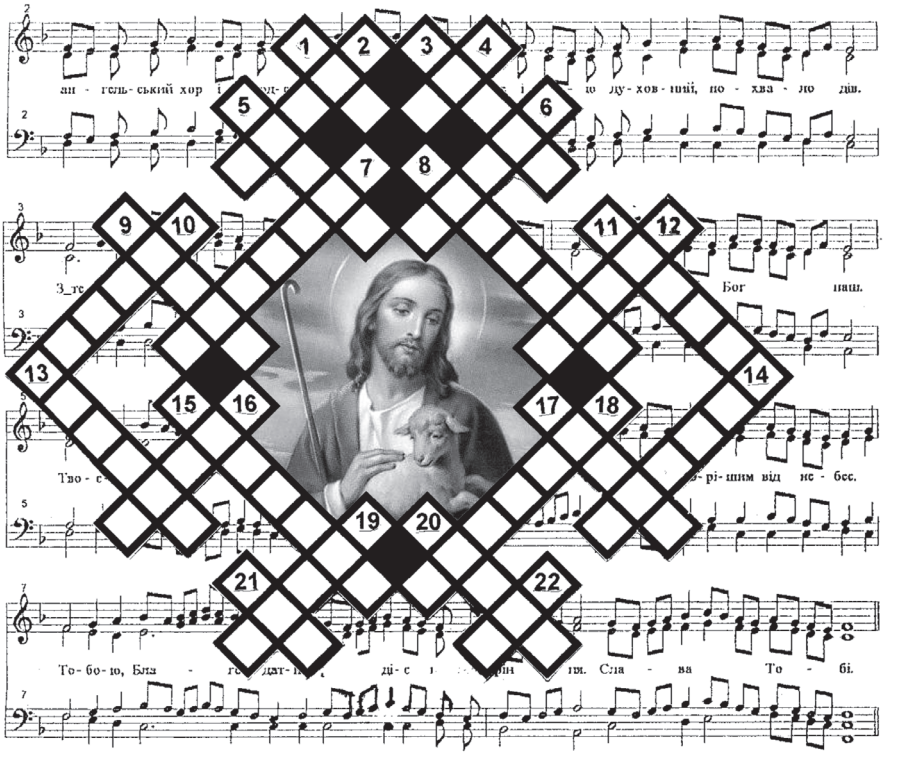

1. Боже, щедрий в благодати! Дай щасливо . . . прожити, в Тобі жити, умирати, в небесах Тебе хвалити. 2. Лине . . . про Ісуса, про діла Його святі, я до нього пригорнуся цілим серцем у житті. 3. Про . . . Його без міри лине пісня серед нас, буду я для Нього вірний в кожний день і в кожний час. 4. Прийди, Христе, прийди, наш . . . благослови, на сліз долині, просим Тя нині прийди, Христе, прийди. 5. Наш небесний Охоронець. 6. Христос нам . . . завжди несе, в жертві Йому зложім себе. 7. Місяць у році, присвячений Ісусові Христові. 8. Прийди до мене, милий Ісусе, я Тебе терням більш не зраню. Сплету . . . з чудних квіточок, під святі ноги Ти постелю. 9. Суть, основа чогось. 10. Чотири велетні Христові пісні складали в рідній мові. Співала радо . . .-мати. Чому б і нам не заспівати? (о. Василь Мендрунь, ЧСВВ). 11. Не минай мене, Ісусе, в серце . . . дай, всюди молять Тебе люди, Боже, не минай. 12. Йосиф Кишакевич – . . . пісні «Пливи світами». 13. Високий з похилим верхом столик, на який кладуть ікони, богослужбові книги. 14. Той, хто володіє мистецтвом виголошування промов. 15. Радуйся Серце, . . . цілющий хто живе в Тобі, певно спасенний. 16. Боже, Твій . . . живи, нас спаси, благослови. 17. Не минай мене, Ісусе, вчуй мій . . . теж, і в моє прийди Ти серце, як до інших йдеш. 18. Сам Христос . . . йде в Україну. Йде зложити Царство Отця, щоб дати в дарі нам своє серце, ми ж даймо в дарі наші серця. 19. . . . Твоя хай хоронить, захистить нас перед злом. 20. Взірець досконалості. 21. Царю небесний, від всякої скверни Ти очисти нас, . . . Твоє небо нехай нам знову приверне, і душі наші, Боже, спаси. 22. Дар найкращий, дар чудесний, днесь на нас паде росою, входить в серця . . . небесний – Найсвятіший Дух спокою.

Відповіді на кросворд «СВЯТА МОНІКА», опублікований у числі за травень 2014 року:

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 4.Благодать. 7.Спосіб. 8.Покора. 11.Засіб. 12.Монах. 13.Час. 14.Рік. 17.Страх. 18.Місто. 21.Мартин. 22.Знання.
ВЕРТИКАЛЬНО: 1.Марія. 2.Бог. 3.Закон. 5.Спокій. 6.Пророк. 9.Тагасті. 10.Радість. 15.Ласка. 16.Мілан. 19.Синод. 20.Ангел. 23.Рим.

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР»

о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

СТО КРОКІВ ДО ЛЮДЕЙ

Проповіді

"Сто кроків до людей" – це сто недільних, святкових і буденних проповідей ієромонаха Христофора Ганинця, ЧСВВ, на різні актуальні для кожного християнина теми, які дають відповіді на складні питання, можуть допомогти у скрутній життєвій ситуації, заспокоїти розтривожену мирською суєтою душу, підтримати мудрим словом чуйного душпастиря та наблизити кожного з читачів до Бога.

ISBN 978-966-658-312-6, 304 с.,
145 х 200 мм., тверда опр.

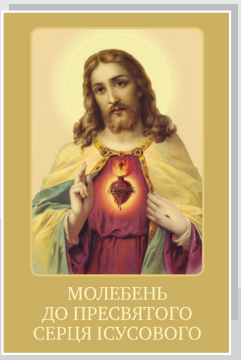

МОЛЕБЕНЬ ДО ПРЕСВЯТОГО СЕРЦЯ ІСУСОВОГО

ISBN 978-966-658-310-2, 16 с.,
82 х 125 мм., м'яка обкл.

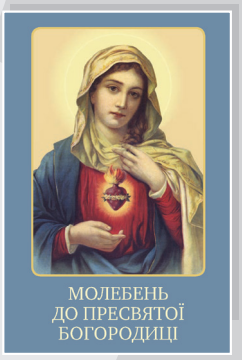

МОЛЕБЕНЬ ДО ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

ISBN 978-966-658-311-9, 16 с.,
82 х 125 мм., м'яка обкл.

З ПИТАНЬ ПРИДБАННЯ ЛІТЕРАТУРИ

звертатися за адресою:
вул. Б. Хмельницького, 40
м. Львів, 79019,

тел.: 0952602157, (032) 272-90-80
shop@missioner.com.ua
http: www.missioner.com.ua

Вікно – очі будівлі.
Зробіть Ваш погляд на світ яскравішим!

Установлення вітражів будь-яких розмірів у храмах, каплицях, будинках. Виконуємо всі види робіт: проектування, виготовлення, встановлення вітражів у герметичні склопакети та конструкції ПВХ, алюмінію.

Звертайтесь за тел.:
067-307-13-39, 093-006-1-007